

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκιόου.
 Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ. Μυθιστορία τοῦ Ζαχί.
 ΣΚΕΨΕΙΣ ἐκ τῶν τοῦ Σαξέπαρ.
 ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΙΡΗΝΗ. Διήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Μεταφρ. Δ. Δ. Δεσμίνης.
 ΟΝΟΜΑΤΟΜΑΝΤΕΙΑ. Ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς Μαγείας τοῦ Christian. (Τέλος).
 ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ γκρκακῆρος.
 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ : Ἡ ψευδοσύζυγος. Ἐκ τῶν τοῦ Ἰωάνη. (Τέλος).
 Η ΤΡΟΦΗ τῶν Ἀργίων.
 ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ : Τὰ ψευδογρά καλάρια. Ὑπὸ Χ. Χρηστοβασιλῆ.
 ΗΛΙΟΔΕΙΚΤΑΙ.
 ΠΑΙΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ.
 ΠΟΙΗΣΙΣ : Τὸ ψυχασαδάτον. Ὑπὸ Ν. Κοτσελοπούλου.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Ἡ τελευταία Κυριακή τῶν Ἀπόκρεω καὶ τὸ Κομιτάτον. — Τὰ ἀποκρίματα Διονύσια. — Αἱ λοιπὰ μεγάλα μετεμπίσεις. — Πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ Κομιτάτου. — Καθὰρὰ Δευτέρα.

Αἱ ἐρευνῆσαι Ἀπόκρεω θὰ παρουσιάξω τὸ ἔκτακτον διὰ τῆς Ἀθήνας σαινόμενον τοῦ νὰ παρήρχοντο ἐκ μέσου ἡμῶν χωρὶς κινύνα ἀπολύτως ν' ἀνεδείκνουν ἐπίσημον μ α σ κ α ρ ἄ ν κατὰ τὴν διάδοσίν των, ἐὰν μὴ ἔθουκατούργει καὶ πάλιν τὸ κομιτάτον μετὰ χρηματικὰ τοῦ βραδεία ἐνεφανίσθη τοῦτο ἐλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. καὶ ὀλίγη ἐπίσης ἡμέραι ἤμεσαν ἵνα εἰ θηρευταὶ τῶν βραδείων συλλάβωσιν ἕκαστος τὰς περὶ τοῦ εἶδους τῆς μετεμπίσεως ἰδέας των, καὶ κώμωσι τὴν παρέλασίν των κατὰ τὸ ἀπογευμα τῆς Κυριακῆς.

Ἄλλ' ὅπως βεβαιωμένη ἢ ἐκτέλεσις τοῦ πλείστου τῶν μετεμπίσεων! Μία τῶν πλέον ἐπιβαλλουσῶν — κατ' ὄγκον — παραστάσεων, ἢ τῶν Δ ι ο ν ῦ σ ι ὠ ν, θὰ ἦτο ἴσως πολὺ μᾶλλον ὑποφερτὴ τὴν θέαν, ἐὰν ἐρευν... ἄλλον τίτλον φαντάσθητε τὰ ἀρχαῖα Διονύσια ἀντιπροσωπεύμενα ἐν τῇ παραστάσει ταύτῃ ὑπὸ δύο πικρήτων χερουίντων ἐν μέσῳ εὐρέως κύκλου βιολι-

στῶν — ἔστω καὶ ἐν παραδεχθῶμεν ὅτι τὰ βιολία ἤσαν ἐν χρῆσει καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Πολὸ ἀδικον ὅμως θὰ εἶχομεν λέγοντες τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τινῶν ἐτέρων μεγάλων παραστάσεων. Διὰ τῆς λέξεως δὲ μ ε γ ἄ λ ω ν ἐννοοῦμεν τὰς πρὸς ἄγραν τοῦ χηλιοδράχμου γενομένης παραστάσεις, χάριν διακρίσεως ἀπὸ τῶν πολυπληθῶν ἄλλων μικρῶν μετεμπίσεων.

Τινὲς λοιπὸν τῶν ἄλλων μεγάλων παραστάσεων, ὅχι μόνον οὐδὲν τὸ βεβαιωμένον εἶχον ἐν τῇ ἐκτέλεισιν των, ἀλλὰ καὶ ὡς πρότυπα καθ' ὅλα ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσι, φιλοκαλίας ἢ μὲν, ὡς ἡ τοῦ Βίσμαρκ μετὰ νεορίστατά του, φιλοκαλίας ἑμοῦ καὶ κομικῆς χάριτος ἄλλοι, ὡς ὁ ἀπακράμιλλος Γρίβας ὁ παριστῶν εὐστανελλοσφόρον ἀπέλουθεν τῶν δύο ἐποχουμένων ὑψηλῆς περιωπῆς κυριῶν τοῦ Τρελοκατερίνας καὶ Κουτσουμήτας. ἐξ ὧν ἡ πρώτη ἐκράτει ὑπερηφάνως τὰς ἡλικίας τῆς ἀμάξης ἢ παραστάσεως τοῦ τ ἰ τ ῆ ς φ υ λ ἄ τ τ ε, καὶ ἄλλοι. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τοὺς θηρευταὶ τῶν μικροτέρων βραδείων, πολλοὶ τοῦτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μικροτητά των, ὑπερέβαινον πολλοὺς τῶν μεγάλων θηρευτῶν διὰ τοῦ μεγέθους τῶν καλῶν αὐτῶν ἐπινοήσεων.

Μία τῶν κοινοτέρων ἰδεῶν ὑπῆρξεν ἡ πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μὴ ἔχοντος ὀρισμένην τὴν ἔβραν αὐτοῦ κομιτάτου παράστασις, ἢν ἄλλοι ἐξέτελεσαν ὑπὸ τὸν τύπον ἀστρονόμων, ζητούντων αὐτὸ διὰ τηλεσκοπίων, καὶ ἄλλοι ὡς κωνητοὶ ἢ ἐπιτοχευτέρα ὅμως τῆς ἰδέας ταύτης παράστασις συνέβη νὰ παρέλθῃ ἀπαρτήρητος καὶ ἀδράβευτος ἢ το ἢ Ἀπόκρεως, ἐπὶ ἔνου καθημένη μεστέρων εἰς χεῖρας καὶ ἐρωτώσα : μ ἢ ε ἶ δ ε τ ε τ ὸ κ ο μ ἰ τ ἄ τ ο ν, ἐν ᾧ ὁ προπορευόμενος ἀνηλάτης ἐκράτει εἰς χεῖρας φανὸν πρὸς εὐχερατέρων αὐτοῦ ἀνακάλυψιν. Παρήλθε δὲ ἀπαρτήρητος, γενομένη καὶ αὕτη θύμα τῆς κωκῆς τῆς ἐκτέλεσεως, ἀρ' οὐ ἢ μὲν Ἀπόκρεως εἶχεν ἀφελῶς ἐρριμμένον τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς βράχως τοῦ ἔνου, ὁ δὲ προπορευόμενος ὀδηγὸς ἐφάνητο προσπαθῶν νὰ κρύπτῃ ἐπιμελῶς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ πλήθους τὸν φανὸν τοῦ μεταξὺ τῶν πτυχῶν τοῦ πλατῆος τοῦ ὑποκαμίσσου.

Κατὰ πολὺ τερπνοτέρα τῆς Κυριακῆς παρήλθε διὰ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως ἡ ἡμέρα τῆς Καθαρῆς Δευτέρας. Ἡ Κυριακή συνεκάλεσεν ὄλους εἰς τὰς τρεῖς μεγάλας ὁδοὺς, ἵνα ἰδόντες ἐκεῖ ἐν συνωστισμῷ παραλαύοντα ἡφαιστεῖα καὶ Διονύσια, ἀπέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια, λευκοὶ ἐκ κωνορτεῦ. — Ἡ Καθαρὰ Δευτέρα, ἡμέρα

εὐήλιος καὶ λαμπρὰ, δίδεναί με τὸ πλῆθος ἀπανταχοῦ εἰς τὰ περιχώρα τῆς πόλεως, εἰς τὰ δύο Φάληρα, εἰς τὰ περὶ τοὺς Στύλους μέρη καὶ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ἐκθέσεως, καὶ εἰς τὰ ἄνω καὶ κάτω Πατήσια. Τὸ τελευταῖον μάλιστα μέρος, ἐὰν δὲν προσεβλήσῃ σιμυκτικὸν πλῆθος, ἐδέχθη ὅμως ἐπισκέπτας μὴ περιοριζομένους εἰς ἕνα ἤ ἑρὸν περίπατον ἀλλὰ γνωρίζοντας πῶς γίνεται ἡ πραγματικὴ διασκέδασις. Καὶ ἔδωκεν ἐκεῖ διακεχυμένην πανταχοῦ τὴν εὐθυμίαν, ἐν ᾗ συνάμα ἤκουον ἀπὸ τῶν περὶ πνυθογείων θόρυβον ἐκκωφιστικὸν ἀποτελούμενον ὑπὸ τῶν δούπων χορευτῶν ἐκτελούντων τὸ : Π Ὠ ς τ ὁ τ ρ ῖ θ ο υ γ τ ὁ π ι ε ρ ι, ἢ ψαλλόντων :

Τὸ πίνει ὁ Πυλὸς τὸ κρασί κλπ.
 Οὕτω εἰς τὰ μέρη ἐκείνα ὡς καὶ τὸ πλεῖστον τῶν λοιπῶν περιχώρων παρήλθεν ὀλόκληρος ἡ καθὰ Δευτέρα, καὶ οἱ ὄμιλοι ἐπανήρχοντο ἀρχὰ εἰς τὰ ἴδια, πολὺ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Ἐν παραλειπόμενον τῶν Ἀπόκρυσ :
 Ὁ κ ο υ η γ ὁ ς τ η ς δ ε κ ἄ ρ α ς. Ἰδὼν ὅτι τὸν ἀντήμειψε τὸ κοιμητὸν διὰ βραχέως Ἰσσοῦ πρὸς τὸ θηρευόμενον νόμισμα, μετανοεῖ πικρῶς διότι δὲν ἐκρίμασεν εἰς τὸ στυνίον τοῦ λίβαν ἀντὶ δεκαλέπτου.

Ἄλκιος.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Μυθιστόρημα τοῦ Ζαρί.

(Συνέχεια).

— Καὶ ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ἀγνοῶν τὸ καταπλέγον με κινδύνον, τὸ κινδύνον τὸ ὅποιον μὲ μεθύει, μὲ φρονεῖται! — τί θὰ γίνω : — εἶμαι ἄνευ δυνάμεως, ἄνευ θελήσεως πρέπει ν' ἀναχωρήσω τὸ καθήκον καὶ ἡ τιμὴ τὸ ἀπαιτούμαι... ἀλλὰ μένω! — ἀσφατὸς ἀλύσει μὲ συγκρατοῦσιν, ἀδυνατώ νὰ τὰς θραύσω, νὰ, ἀδυνατώ...

Καὶ χεῖμαρρος δακρύων ἀπῆστραψεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἄλλ' ὅμως ἀνέκτησε τὴν γαλήνην του ὀλίγον κατ' ὀλίγον :

— Θὰ φύγω αὔριον, ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Ἠγέρθη, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βράχου, θεωρῶν τὸν ἀφρώδη καταρράκτην καὶ, περὶ αὐτὸν, τὰ μέρη ἅτινα δὲν θὰ ἐπανίδῃ πλέον.

Ἠκούσθη βῆμα ἐσπευσμένον.

Ὁ Ἐρρίκος ἦτο ἐκεῖ, ἐνώπιον τοῦ Ἀξέλ.

— Ἰδοὺ λοιπὸν σεὶς ἐπὶ τέλους! σὰς ἀνεζήτουν.

Ὁ Ἀξέλ τὸν ἤτέκισεν ἐρυθρίων, ὠχρίων καὶ εἶτα πάλιν ἐρυθρίων.

Ὁ Ἐρρίκος, μετὰ τινὰ σιγὴν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ τὴν καταπνίγουσαν αὐτὸν ὀργὴν τῷ λέγει :

— Τὸ πᾶν μὲ εἴλας πρὸς ὑμᾶς, ἡ χάρις, ἡ νεότης, αἱ συμφοραὶ σὰς, ἡ εὐγένεια ἦν διακρίνω ὑπὸ τὸ ταπεινὸν σὰς ἔνδυμα, καὶ ἐν τούτοις, σὰς μισῶ—καὶ τοῦτο ἐξ

αἰτίας ὑμῶν, ὅστις κατεχράσθητε τῆς φιλοξενίας.— Σὰς μισῶ, προσεῖπατε καλῶς, διότι κατεκυριεύθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ζηλοτυπίας.

Ὁ Ἀξέλ ἐθεώρει πάντοτε τὸν Ἐρρίκον χωρὶς νὰ ἐμιλήσῃ, ἐπὶ τέλους δὲ εἶπε μετ' ἐκφράσεως ζοφερᾶ :

— Εἰσθε ζηλότυπος!

— Ναὶ, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος διὰ φωνῆς τρεμουσῆς, εἶμαι! θὰ μοὶ ἐξηγήσητε τὴν ταρχὴν αὐτὴν ἧτις σὰς κυριεύει, τὸ ἐρύθημα αὐτὸ τὸ ὅποιον σὰς ἐπισκέπτεται ὅσάκις ἡ νόμισή μου σὰς κάμνει τὴν τιμὴν τοῦ νὰ συνδιαλέγηται μὲ σὰς, τὴν ἐπιμονὴν του νὰ μὲ ἀποφεύγητε πάντοτε :

Ὁ Ἀξέλ ἔμεινε σιωπηλός.

— Ἡ νεότης σὰς, ἐξηκολούθησε μεθ' ὀρυξῆς ὁ Ἐρρίκος, δὲν θὰ, σὰς ὑπερασπίσῃ ἐτολήσατε νὰ ἐγείρητε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπ' ἐκείνης ἣν μέλλω νὰ νομφευθῶ, τὸ ἀρνείσθε : ἀγαπᾶτε, καὶ ἐπειδὴ εἶσθε ἔχι πλέον παιδίον ἀλλ' ἀνὴρ, δεφίλετε νὰ μοὶ δώσητε ἐξηγήσεις.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἀξέλ δὲν ἐκφράζουσι τρέμον, ἀλλ' αἰσθητὰ τι φρικώδους βασάνου — μένει ἄφωνος, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς πάντοτε προσηλωμένους ἐπὶ τῶν τοῦ Ἐρρίκου.

Ὁ Ἐρρίκος ὄν ἡ σιγὴ τοῦ Ἀξέλ καθιστᾷ παράφορον, πλησιάζει πρὸς τὸν νέον καὶ τῷ λέγει διὰ βλέμματος ἐκφράζοντος περιφρόνησιν.

— Δὲν ἀπνύετε! εἰσθε δειλός :

Ὁ Ἀξέλ θέλει νὰ ἐμιλήσῃ, ἀλλ' οὐδὲ συλλαβὴ δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῶν χειλέων του, οἱ ὀφθαλμοὶ του κλείονται καὶ χάνει τὰς αἰσθήσεις του.

Ἐστηριγμένος εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ βράχου τοῦ Τανφόρσεν, θὰ ἐκυλίετο ἐντὸς τῶν ὑδάτων, ἐὰν ὁ Ἐρρίκος, βλέπων τὸν κίνδυνον, δὲν τὸν ἐκράτει διὰ βραχίονος σιταραροῦ.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Ἐρρίκου καθηνάσθη αἰφνης :

— Εἶνε παιδίον, πτωχὸν παιδίον ἐξησθημένον, καὶ πολὺ ἀλλόκοτον!

Προσέβλεψε περὶ ἑαυτὸν, ἐθεώρησεν εἰς ἀπίστατον εἴκοσι βημάτων εἶδος τι σπηλαίου, ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο μεγάλοι βράχοι γλοάζοντες.

Ἐπεγείρων τὸν Ἀξέλ, ἐλαφρὸν ὡς κλάδον ἱτέρας, πηγαίνει νὰ τὸν ἀναποθέσῃ ἐκεῖ ἐλαφρῶς.

Ὁ Ἐρρίκος φοβεῖται, διότι τὸ παιδίον εἶνε λευκὸν ὡς ὁ κηρός, ὡς ἐὰν οὐδεμίαν πνοὴν τὸ ἐνεψύχου.

Τὸ ἐπεγείρει ὀλίγον, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του ἵνα ἴδῃ ἐὰν πᾶλλει.

— Ἄ! Θεὸ μου! εἶνε δυνατόν! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς διακεκομμένης ὁ Ἐρρίκος, ὅλως τεθορυδημένος, εἶνε γυνή!

Λαμβάνων χιόνα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τρίβει δι' αὐτῆς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀξέλ, μικρὰς καὶ λεπτὰς χεῖρας μὲ ὄνυχας ῥοδίνους ἢ τρέμουσα χεῖρ του μάλιστα πολὺ νὰ προστρέψῃ διὰ μικρῶν τεμαχίων χιόνος τοὺς κροταφοὺς τοῦ παιδίου, ἐνθα μικρὰ κωναὶ φλέδες φαίνονται ὑπὸ τὸ διαφανές δέρμα.

Ὁ Ἀξέλ κινεῖται, τὰ βλέφαρά του ἀνοίγονται.

Ὁ Ἐρρίκος ἀποθέσας ἐλαφρῶς τὸ εὐλύγιστον σῶμα τὸ ὅποιον συνεκράτει ἐπὶ τῆς χλόης τοῦ βράχου, ἐκπληκτος καὶ μὲ τὴν καρδίαν πᾶλλουσαν ἀπεσῶρθη ἐν τῇ σιγῇ τοῦ σπηλαίου.

Ἡ νεάνις τότε ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀφηνιζεται ὡς ἐκ μακροῦ ὕπνου — δὲν ἔχει ἀκόμη τὴν συναισθησιν τῆς πραγματικότητος—θεωρεῖ ἀορίστως περὶ ἑαυτὴν, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ ὑποπονοθερίζει, ὡς βεδυθισμένη ἐν ὄνειρῳ, ἐν ἄσκη τῶν τόπων :

Ἡ χιὼν ἀνέλυσεν
 Ἦνοιξαν τὰ ἄνθη
 Καὶ ἀκτίς ἐρώτις
 Τὸν βυθὸν τῆς λίμνης.

Εἰς ἀκάτιον λευκὸν,
 Μ' ὄμμα χαῖρον βλέπω
 Τὸν ἠγαπημένον μου
 Ἐπ' ἐμοῦ νὰ κλίνῃ.

Εἶτα ἀφηνιζομένη ὀλοτελῶς καὶ ἐφάνη ἀναπολοῦσα.

Ἐσπευσμένως ἐγαρβεῖσα, ἐθεώρησε τὴν ἀτραπὸν, τοὺς βράχους, προχωρεῖ βήματά τινα :

— Κανείς ἦτο πλάσμα τῆς φαντασίας. — Πτωχὴ ἀδύνατος κεφαλή! Καὶ διὰ κινήματος ἐπιχαρίτου ἐδύθησε μέχρις ὀφθαλμῶν τὸν σκοῦρόν της καὶ ἀνέλαβε τὸν δρόμον ἐξ οὗ εἶχαν ἔλθει.

Ὁ Ἐρρίκος ἐξέρχεται τοῦ σπηλαίου κατεχόμενος ὑπὸ μυρίων σκέψεων συστρεφόμενων ἐν τῷ ἐγκρατῶ τῷ.

Ἴνα μὴ ἐκ νέου συναντήσῃ τὸν Ἀξέλ, ἵνα λησμονηθῇ ἢ παρὰ τὸν καταρράκτην παρουσίᾳ του, ἔλαβεν ὀδὸν διάφορον ἧτις θὰ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ἐπικυλίαν διὰ τῶν βράχων τῆς λίμνης Σπορζένης.

Εἶνε λίαν συγκινημένος. Θὰ κάμῃ λόγον περὶ τῆς παραδόξου τοῦ ἀνακαλύψεως; ἔχι, τοῦτο θὰ ἦτο προδοσίκα τοῦ μυστικοῦ τῆς νεανίδος. Ἐνθυμεῖται ὅτι ἐν Σουηδία τὸ ἔνομα τοῦ Ἀξέλ εἶνε κοινὸν δ' ἀμφοτέρω τὰ φύλα, ὡς ἐν Γαλλίᾳ τὸ τοῦ Καμίλλου.

Ἐρυθρίασ' σκεπτόμενος τὸν ἀπόκομὸν του τρόπον καθυσόχασεν ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἡ Ἀξέλ ἐθεώρει τὰ συμβάντα ὡς πλάσμα τῆς φαντασίας τῆς.

Ἠπόρει πλέον ἢ ἄλλοτε διὰ τὴν ἐκφρασιν ἐκείνην τοῦ φόβου, τῆς θλίψεως, τῆς αγωνίας, ἦν πολλὰκις διέκρινον ἐπὶ τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης μορφῆς, διὰ τὸ ἔνδυμα γυρῆκος ὅπερ ἐφόρει.

Ἐτάχυνε τὸ βῆμα βεδυθισμένος εἰς σκέψεις. Ἡ ὁδὸς ἦν ἑλαφενίως πολὺ τῆς ἄλλης μακροτέρα, καὶ ἡ ἡμέρα ἀπέργεται.

VIII

— Φεύγετε, Βράχ, καὶ ἀκόμη ἔχαις τὸ θάρρος νὰ γελᾷς :

— Ναὶ, διότι εἶμαι εὐτυχῆς, Μίρκα! ἐὰν φεύγω, τοῦτο, διότι πηγαίνω ἐκεῖ κάτω νὰ ἠτοισμάσω τὰ πάντα διὰ τὴν μικρὰν μου σύζυγον δὲν γνωρίζεις τὴν καλύβην μου εἰς Σουηδοβαλλήν! ἡ τῆς Ἐστερσοῦνδης εἶνε μηδαμινὴ ἀπέναντι ἐκείνης εἰς Σουηδοβαλλήν εἶνε ἡ ἀγαπητὴ σου πλατεῖα, ἡ θαλάσσα, τέλος! ἔπειτα, ἡ μεγάλη μουλέμβος, οἱ πῆθοι, τὸ ἄλας, τὰ ὠραία πλοῖα τοῦ λιμένος—ἔχει ἡ καλύβη μου τέσσαρα δωμάτια : τὸ ἐν διὰ τοὺς παστὺς ἰχθύς, τὸ ἄλλο διὰ τὸν πατέρα, τὸ τρίτον διὰ μαγειρεῖον καὶ τὸ τελευταῖον, Μίρκα, αὐτὸ θὰ ἦνα δι' ἡμᾶς! καὶ ἔπειτα ἤθελες νὰ μὴ γελῶ;

— Ὅπως θέλεις, ἀπὸ αὐτὸς εἶνε ὁ τρόπος σου ἀλλ' ἐγὼ κλαίω. Πότε θὰ ἐπανέλθῃς;

— Τὴν Τρίτην πῶσον θὰ ἦσαι ὠραία ἐκείνην τὴν ἡμέραν! ἀλλὰ καὶ ἐγὼ! Ὅθ' ἴδῃς τὸ ὠραῖόν μου φόρεμα μὲ τὰς ταινίας εἰς τὴν κομμοδόχην του, αὐτὸ μόνον σοὶ λέγω.

Καὶ ὁ Βράχ ἤρχισε νὰ γελᾷ καγχάζων.

— Ἀλλὰ τί εἶνε ἐκεῖνο; ὁ μαῦρος ἐκεῖνος ὄγκος ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἐστερσοῦνδης; προέρχεται ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ προαγγέλλει σφοδρὰν καταγίγα! παρατήρησον, πῶσον προχωρεῖ!

— Καὶ θὰ φύγῃς; διὰ τῶν βραχίων τούτων εἴτινες εἶνε πλήρεις σχισμῶν καὶ καρνῶν; (ἀκολουθεῖ)

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

(Ῥωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα.)

Τὸ αἰσθημα τοῦ τῆς καρδίας τὰ βάθη πλημμυρίζει, ὅτε μὲ λόγια λέγεται, ὅτε στολίδια θέλει.

Εἶνα, κυρά μου, ἕνας ἄνθρωπος, τοῦ ὁ θεὸς τὸν ἐπλασε κατ' εἰκόνα του, διὰ τὰ κάμη ἀδικον τοῦ ἐαυτοῦ του.

Δὲν εἶνα ἀσυγχώρητος γυναῖκες ἄμαρτάνου, ὅταν στοὺς ἀνδρας φαίνεται ἀδυναμία τόση.

Ὅς καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ γυρίζει σ' ἄμαρτίαν ἐὰν στραβὰ ἐφαρμοσθῇ καθὼς κ' ἡ ἄμαρτία τυχαίνει κ' ἐξαγνίζεται σ' τὸν δρόμον της κ' ἐκείνη.

Εἶνα ἕνα ἀρχοντοπούλου, ὁποῦ τοῦ ἀρέσει κ' ἀκούῃ τὴν φωνὴν του, καὶ εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ εἰς ἕνα λεπτόν ὄσα δὲν ἔχει τὴν ὑπομονὴν κ' ἀκούσῃ εἰς ἕνα μῆνα.

Ἰουλιέττα.

Κοντεῖται τὸ ξημέρωμα. Τὸ ἤθελα νὰ φύγῃ ἀλλ' ὄχι πλέον μακρὰ ἀπ' τὸ μικρὸν πουλάκι, π' ἀφίρει ἀπ' τὸ χέρι μας μὲ νῆα τὰ μακραίην, μὲ μιὰν κλωστήν μεταξωτὴν σ' ἀλυσοδεμένον, καὶ πίσω πάλιν κηθηκτόν τὸ σέρνει σ' τὴν ποδιάν της τόσον τὸ θέλει σ' τὴν σκλαβίαν ἀπ' τὴν πολλὴν ἀγάπην.

Ῥωμαῖος

Ἄς ἤμουν τὸ πουλάκι σου.

Ἰουλιέττα.

Μακάρι, ὦ γλυκὲ μου, ἀλλὰ θὰ σ' ἐθανάτονα ἀπ' τὸ πολὺ τὸ χέδι. Καλὴν σου νύκτα πῆγαίτε, Ῥωμαῖε. Καλὴν νύκτα. Τόσον μοῦ φαίνεται γλυκεῖὰ τοῦ χωρισμοῦ ἢ πίκρα τοῦ ἔως ἀέριον μ'πορῶ νὰ λέγω καλὴν νύκτα.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

(Διήγημα ὑπὸ G. del Negro)

Κατὰ τινὰ ἐσπέραν ἐορτῆς τινος ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἐκάθηντο ἐν τῷ προσφιλεῖ των δωματίῳ, παρ τὸν λαμπτήρα· ὁ υἱὸς ἐκάπνιζεν ἠδύπαθῶς τὴν καπνοσύριγγά του θεωρῶν ἐν μακαρίᾳ ἀφροντισίᾳ τὰ ὑπόγλυκα τοῦ καπνοῦ νέφθ' ἅτινα ἐκείνης ἀφίσταντο, ἐν ᾗ ἡ μήτηρ ἦτο βεδυθισμένη ἐν τῇ ἀναγνώσει

χειρογράφου ἀνεγίνωσκεν ἤδη τὸ τελευταῖον κεφάλαιον μυθιστορήματος, εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς τῆς, εἰς τῶν προσφιλεστέρων νέων διηγηματογράφων, ἠσχολεῖτο ἀπὸ πολλῶν ἤδη μινῶν.

Ὅτε ἀνεγίνωκε καὶ τὴν τελευταίαν γραμμὴν ἐστήριξε τὴν ὑπόλευκον κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς καὶ προσέβλεψε σκεπτικῶς πρὸς αὐτόν· ὁ Παῦλος ἀφ' οὗ παρετήρησεν ἐπὶ τινα χρόνον τὴν εὐγενῆς πνευματώδη μορφήν τὴν γηραιᾶς γυναικὸς, λέγει τὰ ἐξῆς:

«Πῶς σοὶ φαίνεται, μητέρα, τὸ τέλος; εἰπέ μοι ὅπως πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, εἰξέυρεις πόσον ἐπιτιμῶ τὴν κρίσιν σου.»

«Τὸ τέλος εἶνε πολὺ ὠραῖον· κατὰ τὴν γνώμην μου, ἴσως τὸ καλλίτερον ἐξ ὅσων ἐγραψες, «εἶπεν ἡ προσδύτης με συγκινημένην φωνήν· «ἀλλ' ὅμως εἶνε πλήρης αἰσθήματος! ὁ θεὸς φυλάξει μὴ ἐρωτηθῆς ποτέ.»

«Ὡ! μὴ σὲ μέλη, μητέρα,» εἶπεν ὁ Παῦλος μειδιῶν· «μόνον ἄσπαστο εἶμαι τόσῳ περιπαθῆς· δὲν φοβοῦμαι πλέον· ἡ καρδιά μου εἶνε πάντοτε ἡσυχος· ὁ ἔρωσ ἀπασχολεῖ μόνον τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἡρώιδας τῶν μυθιστορημάτων μου· ἄλλως τε θὰ ἐζημιώσω ἐξ ἰσχυροῦ ἔρωτός μου· ὅπως εἰξέυρεις, σὺ εἶσαι δι' ἐμὲ τὸ ἱερώτατον ἂν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.»

Ἡ κ. Εἰρήνη προσέβλεψε τοὺς λάμποντας κυανοὺς ὀφθαλμούς τοῦ υἱοῦ τῆς. «Εὐχαριστῶ, παιδί μου, διὰ τὴν ἀγάπην σου· ἄς ἐμιλήσωμεν περὶ τοῦ ταξιδίου τοῦ ὁποῖον ἀπεφάσισες νὰ κάμῃς μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν σου.»

«Εἶμαι πράγματι ὀλίγον κουρασμένος καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγω δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πρωτεύουσάν, εἰς τὰς ὠραίας μας Ἀθήνας, ν' ἀκούσω ὀλίγην μουσικὴν τῆς ὁποίας τὴν ἔλλειψιν τόσον πολὺ αἰσθάνομαι εἰς τὴν ἀπλὴν μας πόλιν· ἔρχεσθε καὶ σὺ μητέρα...»

«Ὁχι Παῦλε· πῆγαινε καλλίτερον μόνος· μόνον νέα πράγματα βλέπων καὶ νέους ἀνθρώπους συναναστρεφόμενος, θὰ εὕρῃς, θὰ αἰσθανθῆς τὴν ποθουμένην ἀναψυχὴν· ἄλλως τε πρέπει, ἐπωφελοῦμενοι τῆς ἀπουσίας σου, νὰ κάμωμεν ἕνα γενικὸν καθαρισμόν τοῦ σπητιοῦ· πῆγαινε ὡς ἐκ τούτου μόνος, ἀλλὰ πρόσθεε μὴ κάμῃς καμμίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐκείνας τρέλας.»

«Μεῖνε ἡσυχος, μητέρα· θὰ ζήσω ὡς φιλόσοφος.»

Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐκάμεν, ἐπειδὴ ὄντως δὲν ἦτο φιλόσοφος· μόλις ἐφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἐρωτεύθη μίαν ἀγνωστον κόρην, ἣν συνήτησε τὸ πρῶτον ἐν τῷ Βασίλειῳ κήπιῳ, συνοδευομένην ὑπὸ τινος νέου· ἀμρότεροι οὗτοι ἐφαίνοντο ὡς ἀδελφοὶ ἀμρότεροι εἶχον τὰ αὐτὰ μακρὰ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐξηπλωμένα σγουρὰ μαλλιά, ἀλλ' ὁ μὲν νέος ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἐν ᾧ ἐσεῖνη διεκρίνετο διὰ τὸ τόσον μικρὸν αὐτῆς χάριεν παράστημα, ὥστε ὁ Παῦλος κατ' ἀρχὰς ὡς πολὺ νεωτέρην τὴν ἐξέλαθεν ἡ ὠραιότης τοῦ νέου, οὕτως τὴν ὤψιν ὁ Παῦλος ἠδυνήθη ἐκ τοῦ πλαγίου νὰ θυμιάσῃ, κατέστησεν αὐτὸν περιεργον νὰ ἴδῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μικρᾶς,

ἥτις τῷ εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα· ὁ Παῦλος ἀπηθύνη ἐπὶ τούτῳ πρὸς αὐτὴν ἐν οἷῳ πνεύματι καὶ οἱ πρὸς παιδιὰ ὀμιλοῦντες· ὁ σκοπὸς τοῦ ἐπέτυχεν ἀλλ' ἡ ἀγανάκτησις ἥτις ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ τῆς νεανίδος προσώπου, πρὸς αὐτὸν στρεφόμενης, εἰδίδαξε τὸν Παῦλον, ὅτι ἡ μελαγχροιοῦλα δὲν ἦτο πλέον παιδιὰ· θὰ ἦγεν ἴσως τὸ δέκατον ἐβδόμον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς· ὁ Παῦλος ζητεῖ ἀμέσως συγγνώμην μετὰ μεγάλην εὐγένειαν, δηλοῖ τὸ ὄνομά του καὶ χαιρετίζει μετὰ τόσου σεβασμοῦ ὥστε ἡ ὠραία ἐμειδίασε διαλλακτικῶς.

«Εἶθε ὁ Παῦλος...» ἤρρωσεν ἡ νέα μετὰ περιεργον βλέμμα, προφέρουσα κατ' ἐξοχὴν τὸ βαπτιστικὸν αὐτοῦ ὄνομα.

Ὁ Παῦλος ὑπεκλίθη, ἐχαίρετισεν ἐπίσης ὁ ἀδελφὸς δηλῶν ταυτοχρόνως τὸ ὄνομά του· ἡ ἀδελφὴ ὅμως ἐφανέρωσεν ἀφελῶς ὅτι χαιρεῖ· ἐξαιρέτως ἐκ τοῦ πλησίον ἰδοῦσα τόσον περίφημον συγγραφέα καὶ τυχοῦσα τῆς γνωριμίας αὐτοῦ.

Μετ' ὀλίγον ἐπληροφορήθη ὁ Παῦλος, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἦσαν ὄρφανὰ καὶ ὅτι ἐζῶν παρὰ τῷ κηδεμόνι τῶν· ὁ ἀδελφὸς ἐσπούδαζεν εἰς τὸ Ὀρδεῖον τὴν μουσικὴν, ἡ δὲ ἀδελφὴ εἰργάζετο εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν ἀπόρων γυναικῶν, ἐνθα πορευομένη καθ' ἐκάστην πρωΐαν διήρχετο διὰ τοῦ μικροῦ κήπιου τοῦ κειμένου μετὰ τῶν Ἀνακτόρων καὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος· ἐκεῖ κατώρθου ὁ Παῦλος νὰ τὴν συναντᾷ πάντοτε.

Ἐκάστοτε τῷ ἤρεσκεν ἡ κόρη περισσότερο καὶ τέλος ἐπίστευσε ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν μορφήν τῆς ἀνῆκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἵτινες εἶνε ἀνυπόμονοι, ἀνυπόμονοι εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν· μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ τῶνος τῆς φωνῆς τοῦ ἦτο τρυφερὸς ὅποταν ὀμιλεῖ μετὰ τῆς Μαρίας καὶ τὰ βλέμματά του ἐβυθίζοντο ἐπὶ μακρὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς· πρὸς τούτοις αὐτὴ ἀνδραίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ῥοδινωτέρᾳ· ὁ Παῦλος, ὡς ἀνὴρ αὐστηρῶν πινῶν ἀρχῶν, ἐσκέφατο ὅτι καιρὸς εἶνε νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον· μόλις τούτο ἀναλογισθεὶς καὶ τὸ ἀπεφάσισε, καὶ ἐξελθὼν ἐσπευσε πρὸς τὸν κηδεμόνα νὰ ἀπευθίνη τὴν παράκλησίν του· ὁ κηδεμὼν μεγάλως εὐχαριστηθεὶς ἔδωκε παραχρῆμα τὴν συγκατάθεσίν του καὶ ὁ Παῦλος ὡς τάχιον ὠδήγησε τὴν Μαρίαν, διὰ τὴν γαμήλιον τελετὴν, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀφοῦ πρότερον ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὴν δύο ἐρωτήσεις: τὴν πρῶτην, ἐάν τὸν ἀγαπᾷ, τὴν ἑτέραν, ἐάν θελῇ νὰ γείνη καλὴ καὶ ὑπήκοος κόρη τῆς μητρὸς του· ἀμφοτέρως ἀπεδέξατο ἡ Μαρία ἐγκαρδίας καὶ μετ' εὐλικρινῆ κατάρτασιν.

Ὅτε οἱ σύζυγοι ἐπανῆλθον οἴκοι ἐκ τοῦ μακροῦ γαμηλίου ταξιδίου τῶν ἄνω ἐπεχειρήσαν, δὲν παρέλειψεν ἡ νεαρά σύζυγος νὰ διαβεβαιώσῃ, τῇ μητρὶ τοῦ Παύλου περὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς τῆς· οὕτω ἐπανέλαθεν ἡ Μαρία ὅτι ἰδὴ ἠλώσεν ἤδη δι' ἀλλεπαλλήλων γραμμάτων τῇ γηραιᾷ γυναικί· ὅτι τὸ πᾶν θὰ μείνῃ ὅπως ἔχει, καθ' ὅλα θὰ ὑποτάσσεται τῇ μητρὶ τοῦ συζύγου τῆς· ἐ-

πίσης ἐξηκεῖτο μετὰ τὴν δευτέραν ὅστις οὐ μόνον ἐν ταῖς οἰκιακαῖς ὑποθέσεσιν ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Παύλου.

Ταῦτα ἦσαν πολὺ ὠραία, ὠραιότερα ὅμως, καθ' ὅσον ἡ Μαρία τὰ προέφερε μετὰ φωνὴν ἀδύνατον ἐκ τῆς καρδίας τῆς ἐκπορευομένην καὶ σκωῶς· δηλοῦσαν τὴν ὠραίαν πρόθεσιν τοῦ διατηρῆσαι οἴκοι ἀγάπην καὶ ἐμόνην.

Ἡ ἐνδόμυχος τῆς κ. Εἰρήνης, ὡς ζηλοτύπου μητρὸς καὶ μόνῃς ἐν τῇ οἰκίᾳ κυρίας, ἀγανάκτησις κατὰ τῆς νέμης αὐτῆς, ὑπεχώρησε πρὸς μίαν νέαν βαθείας πρὸς αὐτὴν κλίσεως ὅποταν τὰς ἐγκαρδίας ταύτας λέξει ἤκουσε, καὶ ἰδίως ἀφ' οὗ ἠσθάνθη ὅτι ἡ νέα γυνὴ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐπραττεν, ἵνα διαταράξῃ τὰς μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ ὑρισταμένους σχέσεις· ἐπίσης δὲν ἀνεμειγνέτο ἡ Μαρία εἰς τὰς οἰκιακὰς ὑποθέσεις καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Παύλου, ὡς καλὴ οἰκοκυρά, ἠσθάνθη σιωπηρᾶν ἱκανοποίησιν, ἐπὶ τῇ ἐξακολουθούσῃ ἀπειροσίστῳ κυριαρχίᾳ τῆς.

Μήτηρ καὶ υἱὸς ἀπελάμβανον ἀσυνέφου εὐδαιμονίας καὶ ἐναμίλλως ἐπεριποιούντο τὴν ὠραίαν μικρὰν γυναῖκα, ἣν διέταξεν ἡδὴ ὁ ἱερός εἰς ἐντελὴ ἡσυχίαν· τούτου ἐνεκεν ἐλόκληρον τὴν ἡμέραν διήρχετο αὐτὴ καθήμενη ἐπὶ ἀνακλίντρον ἄλλοτε μὲν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ἄλλοτε δ' ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ συζύγου τῆς· τὴν δὲ ἐσπέραν μετὰ τὸν καρὸν πλέκουσα ἡ Μαρία σκουράκι καὶ γιανναδάκι ἐρριπτε, ἄλλοτε μὲν πρὸς τὸν σύζυγον ἄλλοτε δὲ πρὸς τὴν πενθεράν, βλέμματα, ὧν ἡ ἐννοια ἐμαρτύρει τὸ αἶσθημα τῆς εὐτυχίας, τὸ καταστυγνοῦν αὐτὴν· μετὰ ἐν ἔτος ἐπληρώθη ἡ μακαρία ἐλπίς τῆς Μαρίας· ἕνα κοριτσάκι ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, τὸ ὁποῖον, ὅπως ἡ κ. Εἰρήνη ἔλεγε, ἦτο τὸ ἀντίτυπον τοῦ υἱοῦ τῆς· ἡ εὐτυχία τῆς μικρᾶς ἐκείνης οἰκογενείας ἐξίκετο εἰς τὸν μέγιστον βαθμὸν· ἐκάστη ἡμέρα ἐγένετο αὐτοῖς πρόξενος νέων ἀγαλλιάσεων, ἄς γνωρίζουσι μόνον οἱ παρακολουθήσαντες μετὰ πλήρης στοργῆς ὀφθαλμούς τὴν ἀνάπτουσιν μικροῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος.

Συχνάκις ὁ εὐρισκόμενος ἐν μεγίστῃ εὐτυχίᾳ δημιουργεῖ ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐνεκεν ἐλαχίστων ἀφορμῶν, πόρους καὶ φροντίδας· οὕτω ἐπετελέσθη καὶ εἰς τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τῆς Μαρίας κακὴ μεταβολή· τούτο προῆλθεν ἐκ γράμματος ὅπερ ἡ Μαρία ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Χριστιανῆς Ε... φίλην ὑπανδρευθεῖσιν συγχρόνως σχεδὸν μετὰ αὐτὴν εἰς τὸ ἐξωτερικόν· ἡ Χριστιανὴ ἀποχαιρετίζουσα τὴν φίλην τῆς, ὑπέσχετο νὰ τῇ γράψῃ ἐντὸς ὀλίγου· ἀλλὰ τούτο μόλις μετὰ μακρὸν χρόνον ἐγένετο.

Τὸ γράμμα τὸ προξενήσαν εἰς τὴν Μαρίαν, τόσον βαθεῖαν ἐντύπωσιν, εἶνε τὸ ἀκόλουθον:

«Τέλος, ἀκριθὴ μου Μαρία, σοὶ γράφω· ἀλλὰ ἢ τί μ' ἐμπόδισε μέχρι τούδε πρὸς τούτο; ἐν πρώτοις εὐτυχία καὶ ἡδοναί, εἶτα δὲ θλίψεις βαθεῖαι! Ναι, ναι! ἡ εὐχαρὶς σου Χριστιανὰ εἶνε πολὺ δυστυχῆς· ἐζῶν δι' ἐμαυτὴν καὶ μόνην, ἀλλὰ τούτο εἶνε λάθος, μοὶ λέγει ἡ μητέρα· ἐρχομένη τὸ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου μου, εὖρον τὸ πᾶν ἐξαιρέτῳ ἐν τάξει· αἱ προσδύ-

» τεραι ἀδελφαί του εἶνε καλαὶ οἰκοκυραὶ, φροντιζουσαι μεγάλως περὶ τῆς υγείας του καὶ τῶν διαθεσῶν του· πιστεύεσθα ὅτι δι' οὐδὲν θὰ ἐθλιθῶμην, διηρχόμην τὰς ἡμέρας αἰεὶ διασκεδάζουσα· μοὶ ἐφάνη ὅμως ὅτι βαθμιαίως ἐψυχραίνετο ἡ πρὸς με ἀγάπη τοῦ ἀνδρὸς μου· ἐπὶ τούτῳ ἐθλιθῶμην σιωπηρῶς καὶ τέλος προσκαλῶ παρ' ἐμοὶ τὴν καλὴν μου μητέρα ἵνα μοὶ δώσῃ συμβουλὰς καὶ βοήθειαν· ἡ μήτηρ μου ἀφικομένη ἐπεσοκώρησεν ἐπὶ τινα χρόνον τὸν βίον μας καὶ τέλος μοὶ λέγει: «Πρόσεξε, παιδί μου, ἄλλως ἀπόλατο ἡ εὐτυχία σου· ὁ σύζυγός σου σ' ἐκαμβάνει ὡς ἐπιπόλαιον, ἀσκεπτον, ἰδιοτελὴ καὶ ἀμελεῖ· ἡ ὠραιότης δὲν ἀρκεῖ ἵνα διατηρῇ ἄνδρα ὡς τὸν σύζυγόν σου διαρκῶς εὐτυχῆ τὴν καρδίαν· ἀνδρὸς διὰ νὰ κερδίσῃ τις εἶνε εὐκόλον, νὰ τὴν διαφυλάξῃ ὅμως ἀπαιτεῖται τήγνη προσπάθησε ταύτην νὰ μάθῃς· ζῆθι διὰ τὸν σύζυγόν σου καὶ οὐχὶ διὰ σὲ αὐτὴν· δεῖξον ἐνδιαφέρον διὰ τὰς ἐργασίας του· γίνου μέτοχος τῶν ἐπιτυχιῶν του· ἔσο πάντοτε πρὸς αὐτὸν φιλόφρον· λάβε, ἐν τέλει, παραδειγμα τὰς ἀδελφάς του· αὐταὶ εἶτε ἐξ ἀγάπης εἶτε ἐκ φρονήσεως ἐγένοντο αὐτῷ ἀπαραίτητοι· δύναται τις τὸ αὐτὸ καὶ διὰ σε νὰ εἴπῃ:»

Χιλιάκις ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ γράμματος μέχρι τοῦ σημείου τούτου, ὅτε τὸ ἀπέθετεν ἵνα ἑαυτὴν ἐρωτήσῃ: εἶσαι τῷ συζύγῳ σου ἀπαραίτητος;

Νῦν καὶ ἡμέραν κατετρύχετο ὑπὸ τῆς ἀμειβολίας ταύτης παραβάλλουσα τὴν πρὸς τὸν σύζυγον διαγωγὴν ἑαυτῆς καὶ τῆς πενθερᾶς τῆς· δὲν ἐφρόντιζεν ἡ γοαῖα ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν διὰ τὸν υἱόν τῆς; δὲν ἀπεδείκνυεν αὐτῷ διηλεκτικὸς ἐνδιαφέρον πλήρες λατρείας; δὲν ἐκάκητο αὐτὴ τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθηματὰ του; Βεβαίως ἡ μήτηρ ἀπολαμβάνει τῆς πλῆρους ἐμπιστοσύνης τοῦ Παύλου, ἡ μήτηρ μόνη ἐπομένως καὶ οὐχὶ ἡ σύζυγος εἶνε αὐτῇ ἀπαραίτητος! ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Μαρία τούτο ἀνεγνώρισε· ἤρξατο ὁ σιωπηρὸς πόλεμος μετὰ τῶν δύο γυναικῶν· ἡ νέα ἤθελε ν' ἀποθῆτη τὴν μονοκυριαρχίαν τῆς γοαίας.

Οὐδεὶς πρότερον εἶδεν εἰς τὸ μαγεῖστον τὴν πάντοτε σχεδὸν νῦν ἐκεῖ διατρίβουσαν Μαρίαν, ἵνα δώσῃ διαταγὰς ἐναντίας τῶν ὑπὸ τῆς κ. Εἰρήνης ἤδη δοθειῶν ἢ τὴν ὑπερέστριαν ἐκ τῆς ἐργασίας ν' ἀπασχολῇ στέλλουσα αὐτὴν ν' ἀγοράσῃ τούτο ἢ ἐκεῖνο δι' οὗ ἠλπίζε νὰ εὐχαριστήσῃ τῷ συζύγῳ τῆς· ἡ Σοφία δὲν ἤξευρε πλέον, ὅπως αὐτὴ ἀναστενάζουσα ἔλεγε τῇ μαγεῖρισσῃ τοῦ γείτονος, ποῦ νὰ βάλῃ τὸ κεφάλαιόν τῆς, καὶ ἵνα τὴν ἀλήθειαν εἴπωμεν, ὁ κύριός τῆς δὲν ἦτο εὐτυχέστερος· πολλάκις τῆς ἡμέρας ἐσπευδον πρὸς αὐτὸν ἦτε μήτηρ καὶ ἡ σύζυγος, ἵνα ὑποβάλλωσιν ὑπὸ τὴν κρίσιν αὐτοῦ διαφορὰν τινα προσελθοῦσαν ἐξ ἀσημάντου οἰκιακῆς ὑποθέσεως· μόλις κατώρθωνε τὰς ἐξωργισμένας κυρίας νὰ καθησυχάσῃ, κατέφθανεν ἡ Σοφία μετὰ καταπόρφυρον ὄψιν, ἵνα ἐρωτήσῃ εἰς τίν

πρέπει να υποκούση, εις την γραϊαν η εις την νεαν
ε υ γ ε ν η κυρίαν· ο Παύλος όμως ηγνώσει τι ν' ά-
παντήση, διότι δεν ήθελε να ψυχράνη ούδὲ τὴν ά-
κριθῆ του μητέρα ούδὲ τὴν αγαπητὴν του γυναίκα.

Ἐν Λειψία.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Ἰπὸ Δ. Δεσμίνης.
(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

(Τέλος)

Ἄ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, προσπαθῶν ν' αποδιώξῃ
τὴν ἀρχομένην παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἡλικίαν καὶ ἐμὲ ἢ
πρὸς αὐτὸ τοῦ γελοίου γέροντος!... Ἐξ ἔχω
τὴν παιδαριώδη ἀδυναμίαν νὰ ἐπηρεασθῶ ἐξ ἐπικινδύνου
τινὸς φαντασμαγορίας... Ἐ!... τέλος πάντων... καὶ
ἂν συνέβαινε τοῦτο... Ἀνέγνων κάπου ὅτι ὁ Καίσαρ,
ὁ Ρισχαλιεύς, ὁ Μαζαρίνος, οἵτινες δὲν ἦσαν βεβαίως
στενοκέφαλοι, ἔχον μόνον δὲν περιετρόνον τοὺς τοιοῦτους
ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ἐγίνωσκον νὰ ἐπωφελῶνται αὐτῶν.
Ἐίδον ὡσαύτως εἰς Αἴγυπτον ὅτι οἱ Ἄραβες σέβονται
τοὺς πρελλοὺς, ὡς ὄντα ἐπιφυσθέντα ὑπὸ τῆς χειρὸς
τοῦ Θεοῦ... Τίς δύναται νὰ τοιμήσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν
συμβαίνει κατὰ τινὰς στιγμὰς, ἔντις πνεύμασι θεωρου-
μένοις ὡς διατετραγμένους διότι ζῶσιν ἐν ἰδιόζοντι
κόσμῳ, οὕτως τὴν κλειθὰ στερούμεθα... Ἄν αὐτὸς
ὁ Πέτρος Λεκλέρ ἐτύγχανεν ἐν τῶν τοιούτων πνευμά-
των... Ἄν μετέβαινον νὰ τὸν ἐπαινοῦν, καὶ ἂν ἤ-
δύνατο νὰ μαντεύσῃ αὐτὸ τὸ μέλλον, ἢ ὁρίσασθαι
ἢ καταστρεφῆναι, ἢ ἔξ ἧς ὀλίγη μόνον ὄρασι μὲ διαχωρί-
ζουσι... Τὸ ἀτάραχον λογικόν μου δὲν θὰ καταπλαγῆ
οὐδὲ θ' ἀποθαρρυνθῆναι δύνατον δὲ ν' ἀποκαλύψῃ ἀπρό-
σπτόν τι εἶδος, ἐκθρόσκον τοῦ τοιοῦτου, ἔστω καὶ φαντα-
σμαγορικοῦ διαδήματος... καὶ... ἢ ὑπάγω...»

Ἦτο ἑσπέρα, ὁ Λεκλέρ δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν. Οὐ-
δὲν εἶχε μεταβληθῆν ἐν τῷ πενήντῳ οἰκίῳ του.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, δίδων αὐτῷ σύ-
ναμα ἐν χρυσοῦν νόμισμα, δόνασθε νὰ μαντεύσῃτε ἐπὶ
μῆς ὑποθέσεως λίαν κατεπειγουσῆς:

— Διὰ τοῦ Ὄροσκοπίου, ἔχῃ, ἀπήντησεν ὁ γέρον, δίδων
ἀπαιτοῦνται ὑπολογισμοὶ ἔκτενεῖς· ἀλλὰ διὰ τῶν
Σιδυλλεῶν Προγνωστικῶν νὰ εἶ, ἀρκεῖ ἢ ὑπόθεσις νὰ
ὀρισθῇ σαφῶς.

— Ἄλλ' ἂν αὐτὴ ἢ ὑπόθεσις περιελθῆ μυστικῶν
τι σπουδαίων;... ἂν π. γ. πρόκειται περὶ γυναικός,
ἐνδιαφερομένης ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν καὶ ἀπὸ τὸν
πνευματικόν τῆς ἀνάμνη...

— Ἐστὼ ἢ γυνὴ αὕτη, θὰ φυλάξῃ τὸ μυστικόν

τῆς ἰδοῦ δὲ πῶς. Ἡ ἐρώτησις δέον νὰ περιλαμβάνῃ
τὰ ὀνόματα, τὰ ἐπώνυμα, τὰ παρώνυμα, τοὺς τίτλους
καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐρωτῶντος τὴν Μαϊραν· ἐκτὸς
τούτων καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ζητήματος, σαφῶς καὶ
περιληπτικῶς ἐκπερασμένον. Ἡ ἔκφρασις τούτων,
συμπεριλαμβανέται βεβαίως ἐν τινὶ ἀριθμῷ γραμμάτων,
ἅτινα δέον νὰ γραφῶσιν ἐπὶ ἰσοκρίτων τεμαχίων χάρ-
του· ἅπαντα δὲ τὰ γράμματα ταῦτα ἀναμειγνύονται μὲχρις
οὔ σχηματισθῇ ἐν χάος. Τὰ λευκὰ κατόπιν καὶ τὰ
τοποθετῶ κυκλῆδόν, ἐρωτῶν μόνον ἂν πρόκειται περὶ
ἂν ὁ ρ ὁ ε ἢ γ ὡ κ ὁ ε. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ ἀναμενόμε-
νος χρησμός μοι ἐμπνέεται ἐπὶ τῆ ἐπιτοκῆσει τοῦ
κύκλου, δι' οὗ διεσθῶ εἰς τὴν ἀπόκρυφον ἔνοιαν, κα-
θόσον οὗτος ἐκτυλίσσεται. Λοιπὸν, κύριε, ἰδοῦ γραφῆς
καὶ ἀρκετὰ τεμαχία χάρτου πρὸς χρῆσίν σας.»

Ὁ Βοναπάρτης γράψας ταχέως τὴν ἐρώτησίν τοι
ἐπὶ 119 δελτίων, τὰ ἀνέμειξε καλὰ πρὸς ἐξέλκειν πά-
σης ἐνοίας καὶ τὰ ὤθησεν ἔμπροσθεν τοῦ Π. Λεκλέρ,
ὅστις τὰ ἐταχτοποίησεν ἐν κύκλῳ.

Τὸ ζήτημα συνέκειτο, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ μάντεως, ἐκ
τῶν ἐξῆς λέξεων:

«Que deviendra le Corse Napoléon, Bonaparte, gé-
néral par suite du coup d' État risqué par lui, à Paris
le six-huit brumaire milseptcent nonente neuf...»

— Τῆ ἀληθείᾳ, κύριε, εἶπεν ὁ Λεκλέρ μετὰ τινὰς
στιγμὰς διακρίσεως, μοι ὠμίλειτε πρὸ ὀλίγου, δὲν γνω-
ρίζω περὶ τίνος μυστικοῦ μῆδ γυναικός· καὶ ὅμως δὲν
βλέπω οὐδέλω γυναικίον τι ἐν τῇ ὑποθέσει σας. Ὁ-
ποιοῦνδήποτε καὶ ἂν ἦ τὸ ζήτημα, ὅστιςδήποτε καὶ ἂν ἦ
ὁ περὶ οὗ πρόκειται, ἰδοῦ τί ἀναγινώσκω διὰ τῶν 119
γραμμάτων σας:

«En mil huit cent quatre, ilmontera sur le trone à
rique, puis, coupé, en dixet usera renversé par la ca-
nonade dusoldat d' Angleterre...»

Ἡ λέξις θρόνος καὶ ἡ ἐποχὴ 1804 θὰ συνεκίνησαν
βεβαίως τὸν Βοναπάρτην· καὶ ὅμως ἐξηκολούθησεν οὗ-
τος διατελῶν κρυφίνους καὶ ἠρώτησε διὰ τόνου ἐντελῶς
ἠδιόφορον τί νὰ ἐσημαίνον αὐτὰ τὰ δύο αἰνίγματα: **trone
à riqe coupé en dix et un.**

Οἱ χρησμοί, ἀπήντησεν ὁ Λεκλέρ, ἐνέχουσιν ἐνίοτε
ἐν μέρει, διακαρηνιζόμενον μόνον μετὰ τὴν ἐπέλευσιν
τοῦ συμβεβηκότος. Μολαταῦτα διαβλέπω ἐν τῇ εἰκόνι
τοῦ **trone à riqe**, ἐν εἶδος μεγάλης στρατιωτικῆς ἀ-
σπίδος, ἐν κράτος περιτοιχοῦμενον ὑπὸ κίσαρικῶν ση-
μαίων· τὸ ἄλλο αἰνίγμα εἶνε ἀριθμὸς δηλῶν τομῆν τοῦ
χρόνου: δέκα καὶ ἐν ἐνούμενα παράγουσι τὸν ἀριθμὸν
ἐνδεκα, ὅστις προστιθέμενος εἰς τὸν 1804 προσδιορίζει
τὸ 1815 ὡς ἐποχὴν τῆς κινδυνώδους ἐμφανίσεως τοῦ
α γ γ λ ο υ σ τ ρ α τ ε ι ω τ ο υ. Ἄλλὰ ταῦτα εἶνε
ἀπλῆ εἰκασία. Ἄλλωςτε, ἰδοῦ ὅτι ἐκ τῶν 119 γραμμά-
των ἐναπέμειναν 13 ἄρωνα **B,O,P,P,I,A,I,B,I,P,A,U,F**,
ἅτινα δέον νὰ ὀμιλήσωσι καὶ αὐτὰ. Οἱ ἀρχαῖοι μάντεῖς
θὰ τὰ ἐθεώρουν ὡς ἀρχικὰ γράμματα 13 λατινικῶν λέ-
ξεων. Ἀναγγέλλουσι δ' ὡσαύτως ἀνύψωσιν καὶ κατὰ-
πτωσιν τῆς τύχης:

«Bis Oriens, Populi Princeps, Ja Altum Incedit. Bis
Incidit: Per Anglos Ultima Fata.» δηλ.: «Δ ἰ ε ἂ ν υ-
ψ ο ὕ τ α ἰ ἦ γ ε μ ὶ ν τ ο ὕ λ α ο ὕ κ α ἰ π ε ρ ἰ-
π λ α ν ἄ τ α ἰ ε ἰ ε τ ἂ ὕ ψ η ἄ ἰ ε π ἰ π τ ε ἰ ἰ
τ ὁ τ ε λ ε υ τ α ἰ ο ν μ ο ἰ ρ α ἰ ο ν π ρ ο ε λ ε ὕ-
σ ε τ α ἰ π α ρ ἂ τ ὶ ν Ἄ γ γ λ ω ν.»

Ὁ Βοναπάρτης ἐρριχία ἐνδομύχως ἐπὶ τῇ ὑποσχέ-
σει τοῦ θρόνου παρὰ τίνος μυστηριώδους γέροντος καὶ
ἐντὸς μιᾶς καλύψεως. Διὰ τοῦ τοιοῦτου λοιπὸν προγνω-
στικοῦ ἐφαίνετο ἐξησφαλίσμένη ἢ ἐπιτυχία τῆς ἐπαύριον:
Ναί... ἀλλ' ἂν ὁ χρησμός οὗτος ἦτο τυχαῖον τι ἀπο-
τέλεσμα, καὶ οὐχὶ σχέδιον τῆς Προνοίας...

Ἐσκέφθη ν' ἀποπειραθῆ καὶ ἐτέραν δοκιμαστικὴν
ἐξέλεγε.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Λεκλέρ, ἐπιτρέψατέ μοι
καὶ δεύτερον πείραμα.

Ἐγραψε δὲ ἐπὶ 69 καρτονίων τὰ ἐπόμενα 69 γράμ-
ματα:

«Josephine - Marie - Rose de Zasher de la Page-
rie femme du général Napoleon Bonaparte.»

Ἐνεργήσας ἔπειτα τὸ χάος εἶπε: Προσπαθήσατε
τιώρα ν' ἀναγνώσῃτε ἐναργῶς· πρόκειται περὶ κυρίας,
περὶ ἧς ἐνδιαφέρεται τις τὰ μάλα.

Ὁ Λεκλέρ, διασκεφθεὶς ἀρκετὰ, ἀπήντησε σείων
τὴν κεφαλὴν.

«Trop agée, le diadème impérial, porté en second
mariage, neferapas le bonheur.»

— Ἀρκεῖ! ἀρκεῖ! ἀνεφώνησεν ὁ Βοναπάρτης· οἱ
λογόγραφοί σου ἐνέχουσι μωρίαν βαρυτέραν τῶν Πυρα-
μίδων!...

Διασκορπίσας δὲ διὰ βιαίου κινήματος τῆς χει-
ρὸς τὰ καυμένα τὰ μικρὰ καρτόνια, ἐξῆλθε μακρινῶς...

«Καὶ ἄλλον πελάτην ἐχάσαμεν! ὑπερμυρμίσειν ὁ
Λεκλέρ συλλέγων αὐτὰ ἀπὸ πολλοῦ μὲ καταδιώκει τῷ
ὄντι ἢ ἀποτυχία.»

Δι' ἡμᾶς (1) ἀναγνώσαντας τὴν ἐρώτησιν πρὸ τῆς

(1) Σ. Μ. Ἀποπερατῶν ὁ P. Christian κατὰ τὸ 1839
τὸ σύγγραμμά του «Paris Historique» τῆ συνεργασίᾳ τοῦ
ἀκαδημαϊκοῦ ch. Nodier, ἦλθεν εἰς ὀμιλίαν μετὰ τοῦ φί-
λου τούτου περὶ Μαγείας, ὡς ἀναφῆ. ἐν τῷ συγγράμματι
«Histotre de la Magie κλπ.» Ὁ Nodier σπουδάζας τὸ
ζήτημα καὶ κάτοχος μάλιστα τῆς σ ο λ ο μ ο ν ε κ ἢ ε
(grimoire) τῆς Αἰκατερίνης τοῦ Μεδίκων, ἐξεφράσθη ὑπὲρ
τῆς ἀληθείας τῆς Μαγείας. (2)

(2) Ἰσως προσεχῶς γράψωμεν καὶ πάλιν, ὅπως ὑπο-
δειχόμεν τι σημαίνει αὐτὸ τὸ παρὰ τοῦ Ἑλλ. λαοῦ λεγόμε-
νον σ ο λ ο μ ο ν ε κ ἢ ε, περὶ τοῦ ἀνωτέρου ἰδιοκτητοῦ
grimoire τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων κλπ.

Ἐκ τῶν σοφῶν μετὰ τοῦ Nodier διαλέξεων ὀρμώμενος
ὁ Christian καὶ ἐκ ἧς ἀναγνώσεως ἀρχαίων συγγαμῶν
καὶ ἄλλων σολιμνικῶν ἀνακαλυφθεισῶν μεταξὺ τῶν δη-
μευθέντων μοναστηρικῶν βιβλίων, ὦν τὴν κατάταξιν,
καθὲ βιβλιοφυλάξ τοῦ Ἰππουογείου, εἶχε φροντίσει, ἐνεβά-
θυνεν εἰς τὴν σ π ο υ δ ἦ ν τ ἧ ε Μ α ν ε ἰ α ε καὶ ἠδου-
νήθη οὕτω καὶ αὐτὸς νὰ προ-αἰτῆ ἀλανάστους χρησιμο-
δοτήσεαι.

ἀποκρίστω, ὁ χρησμός οὐδέλω εἶνε περιφρονητός· ἢ
σιδύλλειος μῆσις δὲν ἠδύνατο κάλλιον νὰ διευθύνῃ τὸν
συνειρομέν τῶν μεταβιβάσεων.

Ἐμενον 3 γράμματα ἄρωνα, H,E,Δ δηλοῦντα:

«Hozores,-Divortium-Eclipsis, δηλ. τὸ διαζύγιον (Δ)
καίμενον μεταξὺ τῆς δόξης τοῦ θρόνου (H) καὶ τῆς ἐκ-
λείψεως (E) αὐτῆς τῆς μακρῆς εὐτυχίας, ὑπὸ τὴν θλι-
βεράν σκίαν τοῦ πύργου Mal-maison, ὅστις διὰ τὴν Ἰου-
σηφίνην ὑπῆρξεν ἢ οἰκία (maison) τῆς δυστυχίας
(mal...heur.)

Ἰδοῦ τί δὲν ἔλαβε καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ ὁ Λεκλέρ
εἰς τὸν ἀνυπόμονον στρατηγόν, προκατειλημμένον τότε
ὑπὸ τῶν φλεγιόντων ἐνδιαφερόντων τῆς ἐπαύριον. Ὁ
Θεὸς ἔστρεφεν ἐν φύλλον τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου.

Ὁ Ναπολέων, πρῶτος ὑπατος τῆ 18 brumaire,
ὑπατος ἰσθίος τῆ 4 Αὐγ. 1802, αὐτοκράτωρ τῆ 18
Μαΐου 1804, βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας τῆ 26 Μαΐου 1805,
ἀνεμέτρα πλέον τὸν χρόνον διὰ τῶν νικῶν του. Ἀλλὰ
τῆ 20 Σεπ. 1805 ἢ ἡγῶ τῆς ναυμαχίας τοῦ Τραφαλ-
γάρ, εἰς ἣν ἐνίκησαν οἱ Ἄγγλοι, ἐπανέφερον εἰς τὴν
μνήμην του τὴν ἀρίστην ἀπειλήν α ὕ τ ο ὕ τ ο ὕ σ τ ρ α-
τ ε ι ω τ ο υ τ ἧ ε Ἄ γ γ λ ἰ α ε. Ἡς τὸ ἀπίσιον
αἰνίγμα εἶχε προεικασί: ὁ Λεκλέρ. Ἡ καταστροφή τοῦ
γαλλικοῦ στόλου καθίστα τὴν Ἀγγλίαν κυρίαρχον τοῦ
Ἰωκεανοῦ καὶ ἐνῶ ὁ Ναπολέων κατέκτα τόπους, ὧν ἢ
κτῆσις ἦτο προσωρινὴ καὶ διακυβεστέσιμος, ἢ Ἀγ-
γλία ἀνευ ἐντιζήλων μένουσα, θὰ ἴδρουν ἀνέτως τὸ ἰν-
δικὸν κράτος τῆς ἐπὶ 80,000,000 δούλων. Οἱ δύο κο-
λοσσοὶ τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἐμεγαλύνθησαν πα-
ραλλήλως τόσῳ πολὺ, ὥστε ἐπέκειτο ἢ ἀνάγκη, δεθεί-
σης τῆς περιστάσεως, νὰ περιέλθωσιν εἰς τρομερῶν σύγ-
κρουσιν. Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐφρατῆζετο ὅτι ὁ κίνδυνος θὰ
ἦτο καθ' ἡμῶν, διότι τὸ πυροβόλον τῆς Αὐστρουλίτης
κατέπνιξε παραχρῆμα τὴν φωνὴν τοῦ πυροβόλου τοῦ
Τραφαλγάρ, ἢ δὲ συνθήκη τοῦ Πρεσβούργου κατετάραξε
τοὺς Ἄγγλους. Οὐχ ἦττον ὅμως ὁ μέγας χορτοκόπος
τῆς Εὐρώπης ἀνησυχεῖ, κατὰ τινὰς στιγμὰς, ὡς πρὸς
τὸν ἀριθμὸν τὸν εἰς δ ε κ α κ α ἰ ε ν κ ε κ ο μ μ ε -
ν ο ν καὶ τὸ φάντασμα, τὸ ἐπισθεν τοῦ προδότηματος
τοῦ σιδυλλεῖου προγνωστικοῦ ἐνεδρεῦον.

Ὁ Πέτρος Λεκλέρ ἀνημείθη θαυμάως κατὰ τὴν
ἀνακήρυξιν τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐνεκα τῆς ἐκπληρώ-
σεως τοῦ πρώτου ἡμῖσεως τῆς προρρησεῖός του. Ἀπὸ
τοῦ 1804 ἐνεκατέστη ἐν τοῖς παραρτήμασι τοῦ μαγάρου
Σαιν-Κλου, ἄγων τότε τὸ 79 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ
περιστοιχοῦμενος ὑπὸ περιποιητικῶν φροντίδων, τῆ διατα-
γῆ κυρίου, βεβαίως ἐντὸς περὶ τῆς εἰς ταύτην ὑπακοῆς τῶν
ὕπαλλήλων. Ἡ γερωντικὴ ἡλικία του ἐφαίνετο ἀναθάλλο-
λουσα ὑπὸ τὴν δρόσον τῶν πρὸς αὐτὸν εὐεργετημάτων.
Ὁ Ναπολέων τὸν ὠρκεσε νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ εἰς οὐδένα
τὸ παράδοξον τῶν πρώτων σχέσεών των. Εἶχον ἐνεργή-
σει νὰ θεωρηθῆται παρὰ τῆς ὑπερησίας ὡς ἀρχαῖος καὶ πο-
λύτιμος ἀποκαλύψας τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἰστοιτοῦτοῦ
ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ, ἐν ἣ ἐπακράται ἢ παιδαρχία ὡς

— Μή λέγε τοιαύτας ἀθείας, Δὲν θὰ κακουργήσῃς;
 — Ὅνομάζεις κακούργημα τὸ κατόρθωμα, ὅπερ θὰ εὐηρέσται τέσσαρας ἀνθρώπους ἐνδικρομένους;
 — Ἐγὼ διατάζω.
 — Λοιπὸν στοιχηματίζωμεν!
 — Εἰς τί;
 — Εἰς μίαν Ροσβινστιά νιοσ ἐσπερίδα.
 — Ἐχει καλῶς.

Καὶ ἀμέσως ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς μετέδωκε πρὸς τὴν Προκοπίω Ἀλεξίεβιτς.

— Τί λυπεῖσαι μονήρης ἐνταῦθα;
 — Εἶμαι βλάξ.
 — Διὰ τοῦτο λοιπὸν γράφεις ἐπὶ τοῦ θραπέδου διὰ τοῦ πτερνιστήρως σου τὰ καλλιγραφικώτατα ταῦτα κεφαλαία Α;
 — Ἐχεις κατὰχθόνια ὄμματα!

Ταῦτα εἰπὼν, παρεκάλεσε τὴν Ἄνναν Ἰελενόβνυ ὅπως συγχροεῦσαι τὸν μεθεπόμενον τετράχορον. Ἀντικρῶ δ' αὐτῶν ἐτάχθη ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς μετὰ τῆς Κατίγκας Δαριγκόβνας, ἥτις κατὰ τὸ «*Tour de mains*» ἔθλιψε διὰ μιᾶς τὴν χεῖρα τῆς Ἄννης Ἰελενόβνας μετ' ἐκτάκτου θερμότητος, καὶ πρὸς ἀπολογία ἐψέλλισεν ἀρελῶς:

— Α!-Συγγνώμην! ἐνόμισα ὅτι θλίβω τὴν χεῖρα ἄλλου τινός.

* *

« Ροσβινστιά νιοσ » ἐσπερίς ὠνομάζετο κατ' ἐξοχὴν ἐν Πετρούπολει ἡ ἐξ ὑψηλοῦ κόσμου συνισταμένη συναναστροφή, ἐν ἣ παρῆν καὶ ὁ παγκοσμίου φήμης καλλιτέχνης Ρουβινστιάιν, ὅστις διὰ τεχνικωτάτου κυμβαλισμοῦ παρεῖχεν ἄφατον ἡδονὴν τῇ περιδιδέπτῃ συναναστροφῇ.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἦν λίαν φιλόφρων. Ὁ δὲ περιηλεὴς καλλιτέχνης οὐ μόνον ἔκρουσε τεμάχιά τινα ἐκτὸς τοῦ προγράμματος καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλ' ἔσχε καὶ τὴν ἐπίμονον ἀδροφροσύνην νὰ παρακλήσῃ τὴν Ἄνναν Ἰελενόβνυ ὅπως καθήσῃ μετ' αὐτὸν παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ κυμβαλίση μελωδίαν τινὰ τοῦ Chopin. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ αὐτὸς ὁ περιφανὴς κυμβαλιστὴς ἱστάμενος ἐνώπιον τῆς πολυθεληγέστου κυρίας ἔστρεψε τὰ φύλλα τῶν φθογγοσῆμων.

Τοιαύτη τις ἐπιτεινομένη καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσις κατόρθου ν' ἀπορροφᾷ ὅλην τὴν προσοχὴν τῆς συναναστροφῆς. Ὁμματα καὶ ὅτα προσκολλῶνται μόνον ἐπὶ τῶν μαγικῶν γλωσσίδων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ὄρχουμένων δακτύλων τῆς μάγου νηρηίδος.

Καὶ ἂν μὲν ἐπὶ τοιαύτῃ εὐκαιρίᾳ τύχῃ ν' ἀπουσιάσωσι μέλη τινὰ τῆς συναναστροφῆς, ρῦθει ὁ παρατηρῶν, ἂν δὲ παρατηρήσῃ τις τὸ τοιοῦτο, ἀδικρορεῖ καὶ δὲν τὸ λαμβάνει ὑπὸ σημείωσιν.

Ἄλλως τε, ὑπάρχουσιν ἀνάισθητοι ἄνθρωποι οὐ μόνον ἐν τοῖς βραβείοις Παρισίοις ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς

ἀληθινοῖς, οἵτινες δὲν ἐγκαταλείπουσι τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαίγνιου ἀντὶ πάντων τῶν ἐγγόρδων ὀργάνων τοῦ κόσμου. Τοὺς δὲ λοιποὺς κυρίους, οἵτινες καὶ μετὰ λαμπρὸν δεῖπνον ἔμειναν καθήμενοι παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ πίνοντες περὶ τὸ τέλος τῶν καμπανίτην κεκερασμένων μετ' εὐδύμου «*Es bouquet*», θὰ ἦτο βεβαίως κρῖμα νὰ τοὺς διαταρᾶζωμεν ἐν τῇ ὀλυμπείᾳ αὐτῶν ἀπολαύσει.

Ἐν τοῖς πρώτοις εὐρίσκατο ὁ Προκόπιος Ἀλεξίεβιτς, ἐν τοῖς δευτέροις συγκρατελέγετο ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς. Ἐκεῖνος μὲν ἐχαρτοπαίχεται οὗτος δ' ἔπινεν.

Ὁ Προκόπιος εἶχεν ἔκτακτον τύχην εἰς τὸ «*μπακκαρά*». Σωρὸς χαρτίνων ρουβλίων ἔκαίτο ἐνώπιόν του.

— Ἡ παροιμία μοὶ ἐμβάλλει φόβον, — εἶπεν ὁ Προκόπιος. — Οὐδέποτε εἶχον τέσσην τύχην εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον. Ὁ διάβολος δὲν κοιμᾶται. — Τότε λοιπὸν ἂν ἡ παροιμία ἐπηλήθευσεν; — Ὁ κερδίζων εἰς τὸ παργινίδιον, χάνει εἰς τὸν ἔρωτα! — Πρέπει νὰ τὴν ἐξετάσω.

Ἐπαυσε τὸ χαρτοπαίγνιον, παρέλαθε τὰ χρήματα ἠὺχαρίστησε τοὺς συμπαίχτορας εἰπὼν ὅτι δὲν χρειάζεται περισσότερα χαρτονομίσματα, καὶ μετέδωκε εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἀντήχει τὸ κλειδοκύμβαλον.

Ἐζήτησε τὴν σύζυγόν του, ἥτις οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Οἱ ἐρωτώμενοι: « Δὲν εἶδε τε τὴν σύζυγόν μου; » ἔθετον τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ στόματος: « σιγή! — **Chopin!** »

— Ἐδῶ **Chopin**, ἐκεῖ **Chopin**! θέλω νὰ ἴδω τὴν κυρίαν μου.

Ὄρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν φαγητῶν.

Ἐκεῖ εἶχεν ἀφήσει πρὸ ὀλίγου τὸν φίλον τοῦ Θεόδωρου Ἰβάνοβιτς.

Ἡ ἔδρα του ἦτο κενή.

— Ἄν ἡ ἔδρα του εἶνε κενή, ζήτησον αὐτὸν ὑπὸ τὴν τράπεζαν, καὶ κάθου σὺ αὐτὸς ἐπὶ τῆς θέσεώς του.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤθελε νὰ καθήσῃ καὶ νὰ συμπῆ μετὰ τῶν εἰνοφλύγων, οὗτοι συνέλαβον αὐτὸν, ἐνέχυσαν εἰς τὸ περιζιμίον του τὸν καμπανίτην ἐλοκλήρου φιάλης, καὶ ἐκάγχασον θεώμενοι τὸ ἐκρέον ὑγρὸν ἐν τῶν χειρῶν του ἐπενδύτου τοῦ Προκοπίου.

Τοῦτο παρῶργισεν αὐτὸν ἔτι μάλλον.

— Πρέπει νὰ εὕρω τὸν Θεόδωρον Ἰβάνοβιτς, καὶ εἰς τὴν κόλασιν αὐτὴν ἂν ὑπάρχῃ!

Καὶ ἐξῆλθε δρομικῶς εἰς τὸν προθάλαμον, ὅπου εἶχε τὴν σισύραν του.

Εἰς τῶν πινόντων συντρέφων ὄρμησε κατόπιν του ἦτο ὁ Ἰσίδωρος Σαμιέλιτς, ὁ εἰσχυγελεύς.

— Ἀδελφε! Μὴ ζήτηε εἰς τὴν κόλασιν τὸν Θεόδωρον Ἰβάνοβιτς, ἀλλ' εἰς «*παγοπαράδεισον*». Ἐκεῖ εἶναι.

— Μετὰ τῆς γυναικός μου ἐμοῦ.

— Ὁμοῦ, ἀμρότεροι.

— Ἐλθε μετ' ἐμοῦ.

Παριετυλίχθησαν εἰς τὰς σισύρας των, ἐπήδησαν ἐντὸς ἐλικήθρου καὶ μετέδωκαν γοργοὶ εἰς τὸν «*παγοπαράδεισον*».

Οὗτος δὲ εἶνε τόσον ἀγαθοεργὸν κατάστημα, ὅσον καὶ τὸ ἐν Παρισίοις «*closier de Lilas*».

Ἐκεῖ εὗρον πρᾶγματι τὸ ἐρωτόληπτον ζεύγος ὑπὸ τὰ ἀψευδέστατα τεκμήρια τῆς ἐνόχου συνδιαλέξεως, πιστοποιουμένης καὶ ὑπὸ μαρτύρων.

Τὸ τέλος ὑπῆρξε μεγαλοπρεπέστατον σκάνδαλον. Οἱ δύο ἄνδρες ἤλθοι εἰς χεῖρας, ἡ γυνὴ ὤχετο ἀποῦσα.

Τὴν ἐπαύριον ἐμονομάχησαν ὁ σύζυγος καὶ ὁ ἀπαγωγεύς.

Ὁ Προκόπιος Ἀλεξίεβιτς ὑπέστη κατὰ τὸ στήθος καὶ τὸν βραχίονα ξιφισμὸν, ἀποκαταστήσαντα αὐτὸν ἀπόμαχον. Ἐπασχεν ὅλην ἑβδομάδα, καθ' ἣν κυρία τις μελανέμων καὶ φέρουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου πυκνὴν καλύπτραν ἐπεσκέπτετο αὐτὸν καθ' ἑκάστην. Ἐκ τῶν λεπτοφυῶν δὲ δακτύλων τῆς, οὗς ἔθετον ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀθρονοῦς, εὐκόλως ἐμάντευε τις ὅτι ἡ κυρία αὕτη ἦν ἡ Ἄννα Ἰελενόβνα.

Ἡ ἄπιστος σύζυγος δὲν ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τῆς κλίνης τοῦ τραυματισθέντος ἀνδρός τῆς. Ἐφοδεῖτο μὴ τὴν φονεύσῃ.

Ἄρα ὁ Προκόπιος ἀνέλαθεν ἐκ τῶν πληγῶν του, ἐκίνησεν ἀμέσως δίκην διαζυγίου κατὰ τῆς Κατίγκας Δαριγκόβνας.

Ὡς δικηγόρον δὲν ἐξελέξε τὸν Ἰσίδωρον Σαμιέλιτς, οὗτος ἦν συνήγορος τοῦ Θεόδωρου Ἰβάνοβιτς.

Κατὰ τοῦ ἀπαγωγέως προῦβαινον μετὰ μεγάλης αὐστηρότητος.

Κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων συνῆλθε πολὺς κομψὸς κόσμος. Καὶ μόνον οἱ κατ' ἐξοχὴν προτιμώμενοι ἠδύναντο νὰ λάβωσιν εἰσιτήρια.

Ἐξ ὅλων τῶν γυναικῶν διεκρίνατο καὶ ἡ ὑπὸ τὴν πυκνὴν καλύπτραν γινώστη κυρία, ἥτις περιέθλαψε τὸν τραυματίαν.

Κατὰ τὴν συζήτησιν συνέβησαν ὅλως ἀπρόοπτα καὶ παράδοξα πρᾶγματα.

Ὁ πρῶτος κατηγορούμενος, Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς ἀπολογοῦμενος διατρυφήσθη ὅτι αὐτὸς πρᾶγματι δὲν ἦτον ὁ ἀπαγωγεύς, ἀλλ' ὁ ἀπαχθίς. Οὗτε ἐσκέσθη κἂν νὰ ὀδηγήσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον του εἰς τὰς τρίβους τῆς ἀμαρτίας, ἀλλ' αὕτη αὕτη τὸν ἐδεδέκασε πρὸς τὸ ἐγκλημα τοῦτο διὰ τῆς πολυμηχανίου φιλαρεσκείας τῆς, καὶ μόνη αὕτη τὸν συμπαρέλαθε διὰ τὸ ἀγαλίνωτον πάθος τῆς.

Ἡ Κατίγκα Δαριγκόβνα προσέδραπε μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης τὸν συνένοχόν τῆς μετὰ κλοκαγκάθου καὶ ἰκευτικῆς φουτογωνιμίας ὅτε ὁμοῦς ὁ Θεόδωρος, πρὸς δικαιοσύνην τοῦ δικαστηρίου του, ἐξήγαγε τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, ἃς ἡ περὶ αὐτὴν γυνὴ ἔπεμπεν αὐτῷ καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐξ αὐτῶν τὴν προσφώνησιν καὶ τὴν ὑπογραφήν - μόνον ταῦτα - τὸ πρόσωπον τῆς συνενόχου ἐξέπεμ-

πε φλόγας, ἔρριψε τὸ ριπίδιόν τῆς εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ ἀνεφώνησεν:

« Εἰσαι δειλός! »

Ἡ συμπάθεια τοῦ ἀκροατηρίου καὶ τῶν ἐνόρκων ἐκλίενεν εἰσέτι πρὸς τὴν ἑνοχον γυναῖκα.

Τότε δὲ προσελθὼν ὁ Ἰσίδωρος Σαμιέλιτς καὶ ἐξήγαγόν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου ἐν πρὸς ἐν τὰ συλλεγέντα δικόγραφα πρᾶσχε τοῖς ἐνόρκοις εὐκρινεστάτην καὶ πιστοτατὴν εἰκόνα περὶ τῆς Κατίγκας Δαριγκόβνας. Παρέστησεν αὐτὴν ὡς τὸ πρότυπον τῆς ἀνηθικότητος. Οὐ μόνον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ἀλλ' ἀπειράκις ἠπάτησε τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ μάλιστα μετὰ πάντων τῶν ἀνδρῶν, ὅσοι ἐνέπιπτον εἰς τὰς χεῖράς τῆς. Τέλος προσήγαγε καὶ ἐν καταστρεπτικώτατον τῆς Κατίγκας Δαριγκόβνας γράμμα, ὅπερ ἔγραψεν αὕτη πρὸς μίαν ἐν Ψυχὸ «*ἀγγελοποιόν*» γυναῖκα. Ἡ περιέργως αὕτη ἐπιστολή ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῶν παρθενικῶν ἐτι ἐτῶν τῆς Κατίγκας.

Ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων τούτων καταπλεγμέν τὸ ἀκροατήριον ἤρξατο γογγύζον, οἱ ἐνορκοὶ ἔμειναν ἔκστατικοί, καὶ τις δὲ τῶν γυναικῶν ἐψιθύρυσεν:

— Αὕτη λοιπὸν ἦλθεν εἰς Πετρούπολιν ἵνα ἀγοράσῃ ἡγιασμένους κούκλας ἐκ κηροῦ: Οὐρανομήτης ἀναίθετα!

Καὶ ἡ κατηγορουμένη γυνή; — Αὕτη ἄμα ἤκουσε τὴν ἐσχάτην κατηγορίαν κατελήσθη ὑπὸ ὀμηρικῶ γέλωτος. Μόλις ἀπήγγασεν ὁ κατηγορούμενος τῆς, καὶ οἱ ἐνορκοὶ ὁμοφώνως ἐξεφώνησαν τὸ: « ἑνοχος »

Καὶ τότε παρέστη ὁ κατηγορούμενος, ὁ μέχρι θανάτου προσδληθείς σύζυγος, καὶ λέγει τοῖς κριταῖς τὰς:

— Κύριοι! Μὴ καταδικάζετε αὐστηρῶς τὴν δυστυχῆ γυναῖκα. Παιδεύουσιν αἱ παιδαγωγοί, αἵτινες διὰ κακῶν παραδειγμάτων ἐφαρμάκυσαν τὴν ψυχὴν τῆς. Ἐγὼ πρᾶγματι τὴν ἠγάπων καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τιμωρηθῇ. Δὲν ἀγνοῶ ὅτι ὁ δικαστὴς, ἀναλογιζόμενος τὰς ὑφισταμένας ἐπιδαρουντὶ κας μαρτυρίας, δὲν δύναται νὰ ἐπιδικάσῃ τῇ διαζευχθείσῃ γυναικὶ τὰ παρὰ τοῦ συζύγου πληρωτέα ἐξόδα συντηρήσεως. Ἐγὼ ὁμοῦς ἀκούων τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπολεσθείσης συζυγικῆς εὐδαιμονίας μου, προσφέρω τῇ γυναικὶ ταρτη εἰκοσι χιλιάδας ρουβλίων, καὶ ἃς ζήτησῃ ὅπως ἀγαπᾷ.

Κατόπιν τῆς μεγαλοψύχου ταύτης δηλώσεως ἡ Κατίγκα Δαριγκόβνα ὀλοφύζουσα ἐρρίφθη παρὰ τοὺς τοῦ Προκοπίου πόδας, ὅπως ἐναγκασθῆ αὐτούς. Οὗτος ὁμοῦς τὴν ἀπώθησεν ὑπερηφάνως λέγων:

— Μὴ μὲ πλησιάζητε! Ἐπιθυμῶ νὰ ἐγκαταλίπητε ἀμέσως καὶ διὰ παντός τὴν Ρωσίαν.

Τῇ ἐπιθυμίᾳ ταύτῃ ἐπετάχυνε καὶ ἡ ἀρχή, ἥτις ἀπήγαγε τὴν νομίμως διαζευχθεῖσαν γυναῖκα πέραν τῶν γερμανικῶν ὁρίων.

Ἀθροισμὸν ἐπέλεσθησαν οἱ ἀρραδῶνες τῆς ἐπαρροδίτου καὶ πλουσίας Ἄννης Ἰελενόβνας μετὰ τοῦ Προκοπίου Ἀλεξίεβιτς, καὶ ὤρισθη ὡς ἡμέρα τῶν γάμων

ή π ρ ώ τ η Κυρία κ ή μ ε τ ά τ ά Θεοφ ά ν ε ι α.

Τήν προτεραιάν των γάμων ήρχοντο κατά συνήθειαν κί φίλοι ν' αποχωριστώσι τήν νόμην.

Φίλοι τινές ήλθον αυτοπροσώπως, άλλαι πάλιν επίδωκαν τῷ θυρωρῷ τὰ επισκεπητήρια των μόνα. Ο δὲ θαλαμηπόλος έφερε ταῦτα επί άργυροῦ δίσκου τῆ κυρία του, έποποθέτει μετ' ιδιχούσης αὐταρκακίης τὰ γλυκερά ταῦτα ένθύμια εἰς περιχάλλεστατον έπισημίων άργύριον.

Διὰ μίξας προσπίπτει εἰς τήν χεῖρα της τὸ όνομα :

Κυρία
Προκοπίου Ἀλεξιάδου
τὸ γένος
Κατήγια Δαριγκόδου.

Ἡ Ἄννα ώχριατάστα ήρώτης :

— Τίς έφερε τὸ επισκεπητήριον τοῦτο :

— Κυρία τις, ήτις περιμένει έξω.

Ἡ Ἄννα δικασίσατα τὸ επισκεπητήριον έρριψεν αὐτὸ εἰς τὸν δίσκον.

— Ἀπόδος αὐτὸ τῆ κομιστρία, κί εἶπε αὐτῆ, ὅτι γυναίκες παρομοίου χαρακτήρος, ὅποια εἶνε ή φέρουσα τὸ όνομα τοῦτο, δέν ήξιούθησαν εἰσεῖν νά υπερβῶσι τὸν οὐδέν τοῦ δωματίου μου.

Ο ὑπηρετής επανήλθε μετ' ἄλιγον φέρων επί δίσκου φωτογράφημα.

— Ἡ ξένη κυρία περακαλεῖ ύμῖς νά περατηρήσῃτε τήν εἰκόνα ταύτην, αν γνωρίζητε τὸ πρόσωπον :

Τὸ φωτογράφημα παρίστα μελανόκομον νεαράν κυρίαν επιμηκούς προσώπου.

— Οὐδέποτε εἶδον αὐτήν.

— Εἶνε τὸ άφομοίωμα της κυρίας, ήτις έστειλε τὸ επισκεπητήριον.

— Εἰσάξατέ την.

Ἡ Ἄννα εἶδεν εἰσερχομένην μελανέμονα κυρίαν, ὅπως άγνωστον αὐτῆ,

— Τίς εἶσθε :

— Κατήγια Δαριγκόδου, σύζυγος τοῦ Προκοπίου Ἀλεξιάδου.

— Εἶνε αδύνατον !

Ἡ μελανέμονα κυρία εἰρήγαγεν ἐκ της χ ε ι ρ ο - θ ή κ η ς τὸ διαβατήριον της κί τὸ μαρτυρικόν των γάμων της, κί τὰ παρέδωκε τῆ Ἄννῃ, ἵνα πεισθῆ αὐτῆ ὅτι ή μὲν περιγραφή τοῦ προσώπου εἶνε πιστή, ὁ δὲ γάμος ὑφίσταται εἰσεῖτι.

Μόλις τώρα επληροφόρηθη -- εἶπε χαμακλή τῆ φωνῆ ή γωνῆ -- ὅτι με έχωρίσταν έννόμως τοῦ συζύγου μου ένεκα μοιχείας, εἰς ήν δέν ένέχομαι.

— Τότε λοιπόν τίς εἶνε ἐκείνη ή κυρία, ήτις διέπραξε τὸ σκάνδαλον : ής ὁ ἀκόλατος βίος απέδειχθη τρανώντα κί ήτις τέλος κατεδικάσθη : Τίς εἶνε ή γωνή ἐκείνη :

— Τὸ γόναιον ἐκεῖνο εἶνε : ή δ ε σ π ο ν ή ς Fleur d'Orande, πρόστυχος ἀειδὸς πλάνητος μελοδρα-

ματικοῦ Θεάτου. Ἡξούρει δὲ νά υποκρίνηται άριστα διάφορα πρόσωπα.

— Ἄλλ' ή μονομαχία :- Φαίνεται ὅπως άκατανόητον, ὅτι εἰφομάχησεν ὑπὲρ μίξας ψευδοσυζύγου ἐκεῖνος, ὅστις δέν ήτο σύζυγος της.

— Κί ή μονομαχία ήτον εἰς κί ή γωνή. Ἐκτυπήθησαν μετ' ἀδελφῶν ξιφῶν. Ο προκομμένος Προκόπιος δέν έλαβε τραῦμα άλλὰ μόλωπα.

— Κί ἐγὼ ήγρύπνησα τόσας νύκτας παρὰ τῆ κλί- νη του !

Ἡ Ἄννα Ἰαλεινόδου επέβαλεν ήρωϊκῶν τῶ προσώ- πῳ της : κατέπνιξε τὸ πάθος ἐν τῆ καρδία της.

Ἡ μελανέμονα γωνή εἰρηκαλοῦθησε ψιθυρίζουσα :

— Ἐμαθον ὅτι ὁ Προκόπιος Ἀλεξιάδου πρόκειται νά στεφανωθῆ μεθ' ὑμῶν, κί έσπευσα ν' αποκαλύψω ὑμῖν τὸ δυστύχημα.

— Εὐχαριστῶ. Ἐλθετε αὐριον εἰς τήν ἐκκλησίαν τοῦ άγιου Ἰσαάκ, ὅπου θά τελεσθῆ ή στεφάνωσις μου.

— Ἡ στεφάνωσις της :- άνέκραξεν έντρομος ή γωνή -- κί νῦν ἐπι επιμένετε νά τὸν υπανδρευθῆτε :

— Μή έρωτάτε πλείοτερα. Ἐλθετε μόνον ἐκεῖ.

Τήν δωδεκάτην ὥραν της μεσημέριας τελεῖται τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, ἐν τῷ πρὸς ἀνατολῆς κειμένῳ κλίτικῳ της ἐκκλησίας τοῦ Ἰσαάκ. Δέν ν' αποδοθῆ ὑμῖν δικαιοσύνη, άλλὰ κί ἐμοί.

Ἡ πενθοῦσα αὐτῆ ήθελε ν' ἀπέλθῃ.

Περιμένετε ἄλιγον. Συμπαρκαλέβατε κί τὸ προσκλητήριον τοῦτο : άνευ αὐτοῦ δέν οἶς επιτρέπεται ή εἰσοδος.

Κί έγραψεν ή ἰδιχ ἐπὶ τοῦ προσκλητηρίου τὸ όνομα της Κατήγια Δαριγκόδου.

Τήν ἐπιούσαν ὁ κλίκος της ἐκκλησίας τοῦ Ἰσαάκ επληρώθη προσκεκλημένων.

Ἡ τελετῆ τοῦ γάμου ήν λαμπροτάτη, τρεῖς ἱερεῖς ἐτέλεσαν τὸ μυστήριον.

Τήν προσοχήν των περυσίων επέσυρε μελανέμων τις κυρία, ής τὸ πρόσωπον ἐκάλυπτε πυκνή καλύπτρα. Ἡ κυρία αὐτῆ περατῆρει άκαρδακμυκί τὰ γινόμενα μέχρι τέλους.

Παρὶ τὸ τέλος δὲ της τελετης, ὅτε ὁ ἱερεὺς εἰσεφώνησε : « Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν ! » οἱ δὲ ψάλλται άντεφώνησαν τὸ : Κυρία εἰλήσον », ή νόμην αποσπάσασα βιαίως τήν χεῖρά της ἀπὸ της χείρας τοῦ γαμβροῦ, φέρουσα εἰσεῖτι τὸν στέφανον τοῦ γάμου ἐπὶ κεφαλῆς, στραφείσα πρὸς τὸν παρῶντῶν της, τὸν Πρίγκιπα -- ὅστις διατέλει διοικητής της Πετροπούλεως, κ.κ. ζεινούσα ἐπὶ της έστεγμένης κεφαλῆς τοῦ γαμβροῦ, άνέκραξε :

— Κί τώρα, κύρια περῶντῶν, συλλάβατε τὸν άπαιτιῶνα τοῦτον, ὅστις ἐκ προμελέτης διέπραξε άκα-

μίαν ! Ἡ πρώτη σύζυγος του ζῆ κί οὐδέποτε συνέδη διαζύγιον μεταξῦ αὐτῶν. Ἐκεῖ ἴσταται παρὰ τήν ροδόχρουν ἐκείνην στήλην : ή μελανέμονα κυρία !

Μετὰ τῆς λείψης ταύτης, κί ἄρα ή ἀληθινή σύζυγος απέσυρε τήν καλύπτραν ἀπὸ τοῦ προσώπου της, ὁ γαμβρός κατέπεσε λυπέθυμος ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ἐδάφους. Ο χρυσῶς στέφανος ἐκλύσθη πολὺ μακρῶν της κεφαλῆς του.

Εἰς τὰ τοιαῦτα πράγματα δέν χωρατεύουσιν οἱ Ρῶσοι. Μετὰ δέκα ἡμέρας ὁ Προκόπιος Ἀλεξιάδου ἀπήλθεν ἐρ' ἐλικήθρου εἰς Τέβροσκ. Ἐκτοτε δὲ άσχολούμενος περὶ τήν θήραν των σιμῶρων πολλάκις διανοεῖται, ὅτι δέν εἶνε φρόνιμον ν' άστειεύηται τις πρὸς τὰς κυρίας.

Τ Ε Λ Ο Σ

Η ΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Οἱ νέοι συμπαρακάθηοντο μετὰ των προβεβηκότων εἰς κοινὰς τραπέζας, κί μολονότι ήτο παραδεδεγμένον ὅτι ή συνδιάλεξις έπρεπε νά ήναι τοιαύτη ὥστε ν' άνυφοῖ τὸ πνεῦμα της νεότητος, δέν επιτρέπετο νά διαδίδωνται δημοσίᾳ τὰ περὶ τήν τράπεζαν λεγόμενα. Καθ' ὅλας τὰς ἀφηγήσεις, οἱ πρώτοι Ἕλληνας δέν έτρωγον κρέας οὐδ' έπινον μεθυστικά ποτά. Ἡκοῦντο εἰς καρπούς κί καθαρόν ὕδωρ. Κί ὅταν ἐτι ή γεωργία προώδενσε κί κριθινος άρτος κατασκευάζετο, οἱ πλουσιώτεροι προὔτιμων τὸ άρχαῖον διαιτητικόν σύστημα. Παρόμοιοι ὄροι έγράφουν κί παρὰ τοῖς Ρωμαίοις, οἵτινες σπανιώτατα κί ἐν έορταῖς εγεύοντο κρέατος. Τὸ συνθεσ γεῦμα των συνίστατο ἐκ γάλακτος, χόρτων κί ριζῶν. Ἡλθεν ὁμως ἐποχή καθ' ήν οἱ Ρωμαῖοι κατέληξαν εἰς τὸ αντίθετον άκρον. Καρυκεύματα παντοῖα, κί νεωτερισμοὶ της τραπέζης άνεζητούντο καθ' ὅλας τὰς κτήσεις της Ρώμης. Ἐν ἐκ των περιφήμων φαγητῶν της ἐποχῆς ταύτης της Ρώμης ήτο ὁ «Τρωικός ἵππος.» Ἡτο δὲ οὗτος ὁ μέγας άγριόχειρος παραγεμισμένος διά μικροτέρων άλλων ζῶων κί πτηνῶν. Ὅχι μόνον πολυτέλεια έχαρκτηήριζε τὰ ρωμαϊκά συμπόσια, άλλὰ κί σπατάλη. Ἀναφέρεται περιστασις καθ' ήν δώδεκα συνδαιτημόνες παρεκάθησαν νά φάγησαν ὀκτώ χοίρους, κί οἱ χοῖροι τῆ ἐποχῆ ἐκείνη ήσαν βαρύτιμοι. Τὸ όνομα τοῦ Λουκούλλου κατέστη παροιμιώδες ὑπὸ τήν ἐποψιν ταύτην. Ο δὲ Λούκουλλος έδαπάνησεν πολλά εἰς φαγητά, άλλ' εἶχε τήν σύνεσιν νά τρηῆ πίνακα πιθανῶν δαπανῶν, κί ὅπως ἀπαλάσῃ έαυτὸν κί τοὺς ὑπηρετάς του πολλοῦ κόπου, έδωκε χωριστῶν ὀνομασίαν εἰς ἕκαστον δωματίον της οἰκίας του κί οἱ προμηθευταὶ των τροφῶν ήδύναντο, πληροφορούμενοι εἰς ποῖον δωματίον έμελλε νά γίνῃ τὸ συμπόσιον, νά ὀρίσῃσι τήν δεκάτην ήν ταῦτα θά συνε-

πήγετο. Διηγούονται περὶ τοῦ Ἀπίκου ὅτι πλὴν μεγάλου εἰσοδήματος ὅπερ εἶχε, έθεσε κατά μέρος έννεηκότα εκατομμύρια σεστερτίων εἰς μετρητά, δι' οὐδένα άλλον σκοπόν εἰμῆ ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας της πολυτελῶς διαίτης. Ὅτε δὲ εἶδε ὅτι τῷ έμειναν μόνον δέκα εκατομμύρια, εφοβέτο μήπως ἀποθάνῃ της πείνης, κί έπροτίμησε νά προλάβῃ, αὐτοκτονῶν διά δηλητηρίου.

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΑ ΨΕΙΡΟΦΟΡΑ ΚΑΛΑΜΙΑ (Ψειρολογίων τὸ ἀνάγνωσμα)

Ψεῖρα κί στρατιώτης εἶναι δύο πράγματα λίαν συναφῆ, ὡς πρὸς τοὺς ἀνατολικούς στρατοὺς, κί μάλιστα ἐν καιρῷ ἐπιστρατείας ή έστρατείας. Ἐν Εὐρώπῃ βεβαίως ὁ στρατιώτης δέν θά εἶναι ψειροφόρος κυφέλη, ένεκα τοῦ βαθμοῦ της περιωπῆς, εἰς ὃν εχει φθάσει ή μέριμνα των άρμοδίων, κί ἰδίως ή επιμελητία τοῦ στρατοῦ, διότι ἐκεῖ οἱ χαρακτήρες θά ήναι καλύτεροι, κί τὸ καθῆκον θά επληροῦται εὐσυνειδητότερα. Δυστυχῶς ὁμως παρ' ήμῖν επιμελητία δέν ὑπάρχει κατ' οὐσίαν, οἱ δ' επληροῦντες χρέη επιμελητοῦ εἶναι άνθρωποι μηδεμίαν σχέσηιν πρὸς τὸ καθῆκόν των έχοντες, άνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἐκτός έντίμων τινῶν εἰσαιρέσεων, πρέπει νά διέλθωσιν ἀπὸ της αἰθούσης τοῦ Στρατοδικείου ! Ἐνεκα της έλευσινῆς καταστάσεως εἰς ήν εὐρίσκετο ή επιμελητία μας, ήτις ὁμως δέν κηθύνετο τόσον, ὅσον κηθύνετο τὸ ὑπουργεῖον των Στρατιωτικῶν κατὰ τήν τελευταίαν ἐπιστρατείαν τοῦ 1885—86, ὅλος ὁ παρὰ τὰ σύνορα ἑλληνικός στρατός εὐρίσκετο ἐν ἀξιοβρονήτῳ καταστάσει. Δέν εἶχομεν τίποτε ἐκτός τοῦ ὀπλισμοῦ ἐπι πολλοὺς μῆνας ἐπιστρατειακοῦ βίου, κί ήτο εὐκολώτατον νά εφοδισθῆ ὁ στρατός ἐντὸς 15 τὸ πολὺ ἡμερῶν μετ' 200, 000 ὑποκάμισσα κί άλλα τόσα εσώβρακα, κί ήτο εὐκολώτατον οἱ λοχαγοὶ μας ἐν διαστήματι μίξας κί μόνης έβδομάδος ν' ἀφανίσωσι τὸ βρωμερόν ζωύριον, ὅπερ καλεῖται ψεῖτρα, άλλ' ἐν τῆ περιστάσει ταύτῃ οὔτε τὸ Ἄρμόδιον ὑπουργεῖον, οὔτε ή Γενική Ἐπιμελητία τοῦ στρατοῦ, οὔτε οἱ λοχαγοὶ έπραξαν τὸ καθῆκόν των, κί οὕτως ἄπας ὁ στρατός της Ἑλλάδος, ὁ ταχθεῖς νά διεκδικῆσῃ τὰ ἱερά αὐτῆς δίκαια μετεβλήθη εἰς ψειροφόρους κυφέλας ! Ἡτον αδύνατον νά εἴρη τις στρατιώτην ἄ ψ ε ι ρ ο ν ! Ὅλοι, πλούσιοι ή πτωχοὶ, ἀγράμματοι ή εγγράμματοι, ήσαν γεμάτοι ψεῖρες ! Τὸ νά εχη στρατιώτης τις ἑκατὸν μόνον ψεῖρες εθεωρεῖτο ὡς άνθρωπος λίαν παστρικός ! Ὁ μέσος ὄρος ήτο νά εχη τις 500 ! ὁ δὲ ανώτερος νά εχη 1000 κί άνω !!! Βεβαίως ἐκ τοιαύτης καταστάσεως πραγμάτων ὁ στρατός χάνει κί ὑπὸ ὑγεινῆν κί ὑπὸ ήθικῆν ἐποψιν, καθόσον, τὸ μὲν αἷμά του, τὸ ὅποῖον ὀφείλει νά χύσῃ πρὸς ἄμυναν της Πατρί-

δός η τῶν ἀξιώσεων αὐτῆς μετοχετεύεται εἰς τὰς κοιλίας τῶν ψειρῶν, ἡ δὲ στρατιωτικὴ ὑπερηφάνεια καταπίπτει εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ συχαμεροῦ ζωφίου! Ὅπου ὑπάρχουν ψεῖρες ἐλλείπει ὁ ἐγωϊσμός, ἐλλείπει ἡ παληκαριὰ, ἐλλείπει ἡ λεβεντιά καὶ τόσα ἄλλα προτερήματα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ὑπάρχουν εἰς ἕνα στρατιώτην. Ἡ ψεῖρα εἶνε σύμβολον τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ περιφρονημένου. Οἱ Ἀρματωλοὶ καὶ Κλέφται μας, εἴτινες ἐνησμενίζοντο νὰ φορῶσι φορέματα λερά, διὰ διαφόρων φαρμάκων ἐξόντωνον τὰς βρωμερές ψεῖρες καὶ ἰδίως διὰ τοῦ ὑδραργύρου, διὰ νὰ μὴ χῶσι τοιαύτας, το ἴδιον δὲ πράττουσι καὶ οἱ λησταὶ ὄλου τοῦ κόσμου.

Ἐίχομεν λοιπὸν ἀφθονεῖς ψεῖρες ἐγὼ δὲ ὑπηγόμην εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν, δηλ. δὲν ἤμην οὔτε ἐκ τῶν πολλῶν παστρικών, οὔτε ἐκ τῶν πολλῶν ἀπάστρων, καί, ἄς τὸ εἶπω καθαρά, δὲν ἔφερον πλέον τῶν πέντε ἑκατοντάδων ψειρῶν ἐπάνω μου! Εἶναι ἀληθές ὅτι ῥιγῶ, καθ' ἣν στιγμὴν γράφω τὰς γραμμὰς ταύτας, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ὅτι ἔφερόν ποτε ἐπάνω μου 500 ὄλα ζωφία, ζῶντα μὲ τὸ αἷμά μου, ὅταν δῆποτε ὀλιγαρχῆ καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι εἶναι ταῦτα. Ἀλλὰ τότε ὀλίγην μοὶ προὔξινον ἐντύπωσιν εἶχον συνηθίσει· ἐξυόμην ἀδιαλείπτως, ἡ δὲ προξενουμένη ἐκ τούτου ἡδονὴ ἐξουδετέρωνε τὰ δείγματα, ἅτινα μοὶ προὔξινον τὰ βρωμερὰ ταῦτα ζωφία. Κατακλιθεὶς ποτὲ καὶ ξυόμενος ἡδυπαθῶς μεχριστότου καθίσθην ὁ ὑπνος ἐπὶ τῶν βλεφάρων μου, ἐσκέφθην ὅτι θὰ ἦσαν ἀθεράπευτον κακὸν ἡ ψεῖρες, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ μέσον τοῦ νὰ ξυόμεθα. Τὶ κακὸν, νὰ ἔχη τις ψεῖρες, ἀλλὰ καὶ τί καλὸν τὸ ξύσιμον! Ὡ μωριάδες ψεῖρες, αἴτινες ἐγεννήθητε καὶ ἐζήσατε ἐπὶ τοῦ σώματός μου, σὰς συγχωρῶ διὰ τὸ αἶμα τὸ ὅποιον ἀσπλάγχχνως μοὶ ἐπίετε πρὸς χάριν τῆς ἡδονῆς, ἧς ἐγευόμην ἀδιαλείπτως ξυόμενος!

Ἀξιωματικὸς τις τοῦ λόχου μου, ἐξ ἐθελοκακίας μᾶλλον κινούμενος ἢ ἐξ ἀνοησίας, ἄνθρωπος εἰς ἄκρον ἐγωϊστῆς, ἀπεκάλει πάντας τοὺς στρατιώτας ψεῖραραῖοις, πολλάκις δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τινὰ οἶον δῆποτε στρατιώτην ἤρχιζεν ὡς ἐξῆς στερεοτύπως:

— Βρὲ ψειριάρη! πῆγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα νερό! ἦ: ἐπιλοχία, στείλε μίαν ἀγγαρεῖαν ἀπὸ κλμ-μὴ δεκαριὰ ψειραραῖοις κτλ.

Ὁ ἐπιλοχίας τοῦ λόχου εἰς ἂν ἀνῆκον καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὁποίου ὑπῆρέτων ὡς γραφεὺς, ῥητῆ διαταγῇ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Συντάγματος, ὡς εἶδομεν ἐν ἄλλῃ διηγήσει, ἠσθάνετο μεγάλως τὴν ἀνόητον συμπεριφορὰν τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τίποτε. Μιὰ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐθύμωσε τοσοῦτον ὁ ἐπιλοχίας, ἀποκαληθεὶς καὶ αὐτὸς οὗτος ψεῖραραῖος ὑπὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὥστε ὤμωσεν ἐκδικήσιν κατ' αὐτοῦ.

— Πῶς νὰ τὸν ἐκδικηθῶμεν; μοὶ εἶπε...

— Ἀπλούστατα, τῷ ἀπεκρίθην, νὰ τὸν γεμίσω-ῃεν καὶ αὐτὸν ψεῖρες καὶ ἔτσι δταν θὰ ἔχη καὶ

αὐτὸς ψεῖρες δὲν θὰ τολμᾷ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μᾶς φωνάζῃ ψειραραῖος.

— Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν γεμίσωμεν ψεῖρες; Σκέψου ἐσὺ κανέναν τρόπον.

— Θὰ σκεφθῶ καὶ θὰ σὰς πῶ αὐριον χωρὶς ἄλλο.

Τὴν νύκτα κατακλιθεὶς, ἐσκεπτόμην τίνι τρόπῳ νὰ γεμίσωμεν ψεῖρες τὸν ἐν λόγῳ ἀξιωματικὸν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ τὸ ἐννοήσῃ. Ἐσκέφθην, ἐσκέφθην, ἐσκέφθην, ἀλλὰ δὲν ἠδύναμην νὰ εὑρῶ τὸ κατάλληλον μέσον. Ἀπεκοιμήθην μὲ τὴν σκέψιν καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ ὄνειρευόμενος εὑρον τὸ μέσον νὰ γεμίσω αὐτὸν ψεῖρες, καὶ τὴν ἐπαύριον ἀνεκοίνωσα τὸν τρόπον εἰς τὸν ἐπιλοχίαν μου, ὅστις εὔρεν αὐτὸν λίαν εὐφυῶ καὶ λίαν συντελεστικὸν εἰς τὸν σκοπὸν μας. Συνίστατο δὲ οὗτος εἰς τὴν διὰ κλαμακίου διατρύτου ἐκσπενδόνισιν τῶν ψειρῶν εἰς ἀπόστασιν.

Ἐπῆγα μόνος μου εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐδιάλεξα ἐν καλάμι στερεόν, ἐκοψα τὸ ἄνω αὐτοῦ μέρος καὶ τὸ ἐπῆρα, ὥπως τὸ χρησιμοποιήσω πρὸς τὸν σκοπὸν μας.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ ἄνω μέρος τοῦ κλαμακοῦ, τὸ ὁποῖον συνέχεται μὲ τὴν φύσιν αὐτοῦ, (εἶδος καρποῦ) δὲν ἔχει ῥόζους, ἐπομένως κοπτομένου αὐτοῦ μεταξὺ τῆς φύσιν καὶ τοῦ τελευταίου ῥόζου τὸ ὑπολειπόμενον, ἡμίσεος περίπου μέτρου, εἶναι διάτρυτον, ἔνθεν, καὶ ἔνθεν δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς καπνοσύριγγ. Ἐντὸς λοιπὸν τῆς σύριγγος ἢ μᾶλλον τοῦ σωλήνος τούτου ἐσκέφθην νὰ θέσω ἑκατοστύας τινὰς ψειρῶν, καὶ φυσῶν ἐκ τοῦ ἐνός μέρους νὰ ἐκσπενδανίζω ἐκ τοῦ ἐτέρου εἰς πολλῶν βημάτων ἀπόστασιν σιμῆν ὀλόκληρα ψειρῶν.

Μόλις ἐτελειοποίησα τὸ ὄργανον τοῦτο, ἔκαμα τὰ πρῶτα πειράματα ἐνώπιον τοῦ ἐπιλοχίου, ὅστις εὔρων αὐτὰ ἐπιτυχεστάτα μὲ συνεχάρη διὰ τὸν ἐρευρετικὸν νοῦν μου, πεισθεὶς ὅτι θὰ ἐκδικηθῶμεν ἐπὶ τέλους τὸν ἀξιωματικόν.

Ἀπεφασίσθη τὴν ἐπαύριον νὰ προβῶμεν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐκδικήσεως.

Διέταξα τοὺς ἄνδρας τῆς ἐνωμοτίας μου, ἧς ἐτύγχανον δεκαεὺς, νὰ μοὶ δώσωσιν ἅνα ἑκατὸν ψεῖρες ἕκαστος, ἀλλ' ἀπὸ ἐκεῖνας, αἴτινες ἦσαν παρεμπερεῖς πρὸς κόκκους κριθῆς, ὑπελόγιζον δὲ 1700 ψεῖρες ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐνωμοτίας μου καὶ 300 ἐκ μέρους ἐμοῦ καὶ τοῦ ἐπιλοχίου πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ στρογγύλου ἀριθμοῦ τῶν 2000!!! Ἦτον ἀρετὰ ὀγκῶδες ποσόν, ὥστε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κύριον ἀξιωματικόν! Τὸ ψειροφόρον καλάμι περιήρχετο τὴν ἐνωμοτίαν μου, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τζουμερκιώτου τινος, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὁ πλουσιώτερος εἰς τὸ εἶδος τοῦ ζωφίου τούτου. Δὲν παρήλθον δὲ πολλὰ ὥρα καὶ ὁ τζουμερκιώτης, κρατῶν τὸ ψειροφόρον καλάμι ἐσφραγισμένον ἔνθεν καὶ ἔνθεν διὰ κηροῦ ἔστη ἐνώπιόν μου:

— Νὰ, κύρ δεκαεὺς, τὸ καλάμι γεμάτο προβατίνες μοὶ εἶπεν, ὑψώσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ γείσου τοῦ πληκίου του.

— Ἐγέμισε ἅπᾶν καὶ ἅπᾶν; τὸν ἠρώτησα.

— Ἄ μᾶ! Γιὰ νὰ γεμίσῃ αὐτὸ τὸ γκοτζᾶμ καλάμι χρειάζονται ἄλλες τόσες! μοὶ ἀπεκρίθη ἀφελῶς.

— Καὶ δυνάμεθα νὰ εὑρωμεν ἄλλες τόσες στὴν ἐνωμοτία μας; Ἐέρεις, θέλω μιὰ καὶ μιὰ καὶ ὄχι τῆς ἀράδας! προσεῖπον αὐτῷ.

— Ἐγνοια σου κύρ δεκαεὺς, 500 ἐλπίζω μόνος μου νὰ βάλω μέσα. Ἐχω μεγάλα καπιτάλια! μοὶ ἀπήντησε.

Καὶ ἐνῶ ἠτοιμαζόμην νὰ τῷ δώσω ἐκ νέου τὸ ψειροφόρον καλάμι, ἐσκέφθην καλῆτερον νὰ ἐφοδιασθῶ καὶ μὲ ἐν ἀκόμῃ τοιοῦτο.

— Τέλος πάντων, φίλε μου, τῷ εἶπον, ἄς μείνῃ τοῦτο τὸ καλάμι ὅπως εἶναι καὶ σῦρε νὰ κόψῃς ἕνα ἄλλο τέτοιο καὶ μὲ τὴν ἡσυχίαν σου σήμερα αὐριον καὶ μεθαύριον φρόντισε νὰ το γεμίσης ἅπᾶν καὶ ἅπᾶν! Μὲ κατάλαβες;

— Μάλιστα, κύρ δεκαεὺς, σὲ κατάλαβα! μοὶ εἶπε.

Στρέψας δὲ τὰ νῶτα κανονικῶς, διηυθύνθη πρὸς τὴν σκηνὴν, ἔνθα ἔμενον ἡ ἐνωμοτία μου.

Μετέβην πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ ἐπιλοχίου καὶ εἰδείξα αὐτῷ τὸ ἡμίπληρες καλάμι.

— Ἀπὸ πόσες νὰ βάλωμε καὶ ἡμεῖς;

— Δὲν χρειάζονται ἄλλες. Εἶναι ἀρκετές. Ὁ ἀξιωματικὸς μόνον λείπεται.

— Ὅπου καὶ ἂν εἶναι, σὲ μισὴ ὥρα θὰ εἶναι ἐδῶ, ἐπανέλαβεν ὁ ἐπιλοχίας.

Καὶ πράγματι ὁ περὶ οὗ προέκειτο ἀξιωματικὸς ἐντὸς τοῦ προσδιορισθέντος διαστήματος ἀνήρχετο τὰς λιθίνας βαθμίδας τοῦ τουρκικοῦ κτιρίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠδρευεν ὁ λόχος μας, ἐνῶ ἐγὼ ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ γραφείου ὅπερ ἔβλεπε πρὸς τὴν κλίμακα, δι' ἰσχυροῦ φυσήματος ἐξεκένωσα ἐπὶ τοῦ μανδύου τοῦ ὑπολοχαγοῦ ὄλον τὸ ψειροφόρον καλάμι.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἀντιχαιρητήσας ἡμᾶς:

— Πῶς πᾶν ἡ ψεῖρες σας; μᾶς εἶπεν.

— Καὶ ἡ δικές σας, κύριε... πῶς πᾶνε;

— Ἐγὼ ψεῖρες; Ἐγὼ ψειριάρης; Ποτὲ, ποτὲ!

Ἐὰν μοῦ βρῆτε μιὰ ψεῖρα σὰς δίδω τὸ δικαίωμα...

Δὲν εἶχε τελειώσει τὸ νόημά του, ὅτε ὑψώσας τὴν χεῖρα νὰ ξύσῃ τὸν ὑπὸ τῶν ἐπεισάκτων ψειρῶν δακνόμενον τράχηλόν του, συνέλαβεν ὀλόκληρον ὀμάδα τοιοῦτων μεταξὺ τῶν δακτυλωντου καὶ βεβαιωθείς ὀφθαλμοφανῶς ὅτι τὰ συλληφθέντα ζωφία ἦσαν ψεῖρες ἐγένετο αὐθαρῆς ἄφαντος ἐκ τοῦ λόχου.

Ἐκτοτε, ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἐγκατέλειψε διὰ παντός τὰς ψειροσυνθέτους λέξεις, ἐξ ὧν πρότερον ἔβριθε τὸ στόμα του: ψειροσκοτώνιδες, ψειροφαίδες, ψειροφαγωμένοι, ψειριάριδες, ψειροράτσες, ψειροφόροι, ψειρονοικιαστάδες καὶ ὅσας ἀκόμῃ δὲν ἐνθυμοῦμαι. Τὸ πάθημά του ἔμαθον ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς, καὶ ὅσοι τυχὸν μεταξὺ αὐτῶν, συνήθιζον νὰ ὑβρίζωσι τοὺς στρατιώτας διὰ ψειροσυνθέτων λέξεων, ἐπαυσαν νὰ πράττωσι τοῦτο σφρονοσθέντες ἐκ τῆς τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐκείνου συμφορᾶς!

Δύο ἡμέρας μετὰ τὸ πάθημα τοῦ ἐν λόγῳ ἀξι-

ματικοῦ, ὁ ἐκ Τζουμέρκων στρατιώτης τῆς ἐνωμοτίας μου, πρὸς ὃν εἶχον ἀναθέσει τὴν πλήρωσιν ἐνός κλαμακοῦ ἀκόμῃ ἐκ τῶν συχαμερῶν ζωφίων, μοὶ ἐνεχείρισεν αὐτὸ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπεστρέφομεν ἐκ τοῦ γυμνασίου.

— Εἶναι βίτσα γεμάτο! μοὶ εἶπε.
— Εὐχαριστῶ, τῷ εἶπον, καὶ αὐριον νὰ πάρῃς τὴν κουραμάνα μου πρὸς ἀνταμοιβήν.

Τὸ ψειροφόρον καλάμι δὲν μᾶς ἐχρειάζετο πλέον, ἀλλὰ πάλιν, τόσο βρὶδὸν νὰ πάῃ ἀχρησιμοποίητο ἦτο κρῖμα.

Ἀναφέρω τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἐπιλοχίαν.

— Τὶ νὰ τὸ κάνωμε; τῷ λέγω.

— Ἐέρω καὶ ἐγὼ; λέγει.

— Μωρὲ τὸ στέλλομε στὴν κυβέρνησιν; ἐπανα-

λαμβάνω.

— Ἀλήθεια, στὴν κυβέρνησιν! Λαμπρά! Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ στείλωμε;

— Ταχυδρομικῶς ἐν εἶδει rouleau. Θὰ φαίνεται σὰν τετράδιο κουλουριασμένο.

— Περιφῆμα! εἰς ἔργον.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον!

Ἐλαβα μίαν δεσμίδα χάρτου, ἔβαλα ἐν μέσῳ αὐτῆς τὸ ψειροφόρον καλάμι, ἐτύλιξα αὐτὸ σριχτάσριχτά, ἐκόλλησα ὀλίγον χαρτὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ κλαμακοῦ ἐπὶ τοῦ ἐκ κηροῦ πώματος, ἔδεσα τὸ σχηματισθὲν rouleau διὰ καλῆς κλωστῆς, ἐσφράγισα τὰ ἄκρα αὐτῆς δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ καὶ γράψας τὴν ἐπιγραφὴν, ἀπέστειλα αὐτὸν δι' ἐῶς στρατιώτου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ἡ τότε κυβέρνησις ἔλαβε τὸ ψειροφόρον καλάμι, ἀλλὰ δὲν προσέθη εἰς οὐδεμίαν περὶ τοῦ ἀποσ.ολέως ἔρευναν. Τὸ πρᾶγμα ἐκοινοποιήθη εἰς πολλοὺς ἄλλ' ὁ τότε συμπολιτευόμενος τύπης δὲν ἔκαμε καθόλου λόγον περὶ τοῦ πρωτοτύπου τούτου δώρου. Μία ἀντιπολιτευομένη ἐφημερίς, ἣν δὲν ἐνθυμοῦμαι ἦδη, ἔγραψεν ὅτι ἐστάλη ταχυδρομικῶς πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως φάκελλος πλήρης ψειρῶν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο φάκελλος ἀλλὰ καλάμι, ἡ ἀγκάσθην ν' ἀνκφέρω τὸ γεγονός· ἐνταῦθα χάριν τῆς ἀληθείας!

X. Χρηστοβάσιλης

ΗΛΙΟΔΕΙΚΤΑΙ

Σήμερον, ὅτε ὑπάρχουσι τόσοι τρόποι ἀκριβοῦς ὑποδείξεως τῆς ὥρας, οἱ ἀρχαὶ τύποι ἠλιοδεικταί, οἱ δεικνύοντες τὴν ὥραν διὰ τῆς σκιάς, ἐλησημονήθησαν τέλειον. Ἀλλὰ εἶναι τί ποιητικὸν νὰ προσκαληθῆται ὁ ἥλιος νὰ εἴπῃ πῶς διαβαίνει ὁ χρόνος. Εἶναι δὲ ἀρχαιοτάτη ἡ ἱστορία τῶν ἠλιοδεικτῶν ἀπὸ τῆς Βίβλου αὐτῆς τῶν Βασιλέων ἔχουσα τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρχαίας Αἰγυπτίας καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἀπ' ὧν οἱ Ῥωμαῖοι παρέλαβον αὐτούς. Σήμερον ἔτι εἶναι πολὺ ἐν χρῆσει παρὰ Μωαμεθανοῖς. Ἐν Κίνα δὲ καὶ ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶναι κοινότατοι. Εἰς μέρη τινα

της Ελλάδος, ἐτι καὶ νῦν, ὡς ἐν Ἑπτανήσῳ, τὰ φυσικά ταῦτα ὁρολόγια εἶναι ὁ μόνος ὁδὸγός τοῦ φεύγοντος χρόνου. Ἐν τούτοις τὸ κύριον ἐνδιαφέρον αὐτῶν σήμερον δὲν εἶναι ἡ χρονομετρικὴ τῶν ἀλλ' ἡ ἀραιολογικὴ τῶν ἀξία. Φυλάττονται τινὲς τῶν ἡλιουδεικτῶν τούτων ἐν τοῖς μουσείοις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας, φέροντες ποιητικώτατα ἐπιγράμματα ὧν ἀξιοσημειώτων εἶναι τὸ ἐξῆς ἀναγεγραμμένον ἐπὶ τινος ἡλιουδείκτου τηρουμένου ἐν τινι μουσείῳ τοῦ Ἐδεμβούργου, καὶ ἐξελληνισθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Λονδίῳ συνεργάτου μας.

« Ἴδὲ ἡ ὥρα πῶς μετρίεται· ἀπὸ φῶς· κ' ἀπὸ σιάν »
Τέτοια εἶν' ὄλη ἡ ζωὴ μας· φῶς σιὰ, σιὰ καὶ φῶς.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

В о л а п у к и к а — Lasam valemik volarūka
— Klubafentik ezitom adelo. Δηλαδή: Ἡ γενικὴ ἐπιμέλειά τῆς Γαλλικῆς βολαπυκικῆς ἐταιρικῆς ἐγένετο γῆρας εἰς τὰς 13/25 φεβρουαρίου).

Τὰ μέλη συνήλθον εἰς τὸ δημαρχεῖον τοῦ ἔτους διαμερίσματος τῆς πόλεως τῶν Παρισίων καί, ἵνα καὶ οἱ ἴδιοι ἀλλήλων συναντιῶνται, παρεδίχθησαν νὰ συνομιλήσωσι πρὸς τὸ παρὸν γαλλιστί.

Μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ προέδρου, ὁ κ. Κέρκ — χόρς, γεν. γραμματεὺς καὶ διευθυντὴς τῆς παγκοσμίου Ἀκαδημίας τῶν βολαπύκ, ἐκινεποιήσε τὰς πρὸς διὰ δόξιν τῆς γλώσσης γενομένης προσπάθειάς.

Ἡ βολαπυκικὴ ὑποστηρίζεται παρὰ 265 ἐταιριῶν 1.600 ἄτομα ἔλαβον διπλώματα πιστοποιήσεως τὰς ἐπὶ τῆς παγκοσμίου γλώσσης γνώσεις αὐτῶν, 319 συγγραμματα πρὸς διδασκαλίαν τῆς βολαπύκ ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε, καὶ ἐκδίδονται 15 ἡμερησίως αἰτινὰς ὅλαι ἐννοεῖται. γράφονται βολαπυκιστί.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

(Ἐξ ἀνεκδοτοῦ ποιήματος)

Γιατί λιθάει νεκρικό γερμίζει τὸν ἀέρα ;
Γιατί τὰ νεκρολούλουδα τῆ μυρωδιά τους χύνουν ;
Γιατί βαρεῖα ἑημέρωσε, πουλί μου, ἡ ἡμέρα ;
Γιατί τὸν ἥλιο νὰ φανῆ τὰ νέφη δὲν ἀφίνουν ;
Γιατί λουλούδια δροσερά, στὰ μνήματα σκαρπίζουν ;
Γιατί στὸ κοιμητήριον οἱ ἱερεῖς βαδίζουν ;

Γιατί νεροῦλες δροσερῆς, δλόμυρα ντυμένες,
γιατί παιδάκια ὄρρανα, ὠρὰ, δυστυχισμένα,
γιατί μητέρες δύστυχες καὶ ἀδελφὲς θλιμμένες.
Πηγαίνουν εἰς τὰ μνήματα, μὲ μᾶτις δακρυσμένα ;

Πέ μου γιατί σκοτείνιασε, πουλί μου, ἡ ἡμέρα ;
Πέ μου γιατί οἱ στεναγμοὶ ξεπλώνουν στὸν ἀέρα ;

Καὶ τὸ πουλί λυπητέρᾳ ἀρχίησε νὰ ψάλλῃ :

»Εἶναι ἡμέρα τῶν νεκρῶν !... Γιουρτὴ πάλυ μεγάλη,
»Σῆμαρ' ἀφίνουν οἱ νεκροί, τὸ κρῦο τους κρεβάτι,
»καὶ πέρουν πάλιν τῆς ζωῆς τὸ ἔρμιο μονοπάτι,
»ν' ἀνταμωθοῦν οἱ δύστυχοι, μὲ μᾶς γὰ μὴ ἡμέρα
»ν' ἀγκαλιαστοῦν ἀέρρα, παιδιὰ μὲ τὸν πατέρα,
»στὰ στήθη αἱ μητέρες των, τὰ ὄρρανα νὰ σφίξουν
»καρδίεσ ὅπου ἐχώρισαν, γὰ μὴ στιγμὴ νὰ σμιζούν.

»Ὅπταν τὰ μεσάνυχτα ἐσήμερον ἡ ὥρα,
οἱ τάρσι ὅλοι ἤνοιξαν εἰς τῶν νεκρῶν τῆ χώρα,
καὶ ἐθῆγκαν ἀπ' τὰ μνήματα, σιγὰ οἱ πεθαμμένοι
ὅλοι μὲ κρυὰ σῶθανα καὶ μὲ καρὶὰ ζωσμένοι,
καὶ ἀνταμωθήκαμε μὲ μᾶς σ' ἐρημοκλήθει μόνω
ἐκεῖ πῶ ἀνταμώνονται μονάχοι καθε χρόνο
καὶ εἶδε καθένας των στὸν ἄλλον τὰ φίλιὰ του
καὶ πεθαμμένος ἐσφίγη νεκρὸν στὴν ἀγκαλιὰ του !.....

»Εκεῖ νὰ ἦτο νὰ ὄλεπεσ πατέρα λυπημένο
στὴν ἀγκαλιὰ του νὰ κρατῆ παιδί ἀγαπημένο
ὅπου ὁ Χάρος πρίωρα τὸ ἔφερ' ἐκεῖ πέρα.....

»Εκεῖ νὰ ἦτο νὰ ὄλεπεσ περίλυπη μητέρα
νὰ πνίγεται ἡ ἀμειρη ἀπὸ τὰ δακρυὰ τῆς
ὅταν κρατῆ μοναχογυιὸ στὴν κρῦα ἀγκαλιὰ τῆς !.

»Εκεῖ νὰ ἦτο νὰ ὄλεπεσ, νεροῦλες τιμημένες
μὲ τῆς καρδίεσ των τοῦς καλοῦς σφιγτὰ ἀγκαλιασμένες,
ἐκεῖ νὰ ἦτο νὰ ὄλεπεσ παιδάκια ἀγγελουδία
νὰ παίζου μὲ τ' ἀμάραντα τοῦ τάρου των λουλούδια
καὶ νὰ μαδῶνε μὲ γαρὶ τὰ ἀνθη πῶ κομμάτι
ἐσπίκσαν τὸ ὑστερὸ τοῦ ὕπνου των κρεβάτι.

Πλὴν ὅταν στὰ χαράγματα ὁ πατεινὸς λαλήση
καὶ ἡ αὐγὴ δειλὰ δειλὰ τὴν ὄψιν τῆς προβάλῃ,
λυπητέρᾳ τῆς ἐκκλησιᾶς ὁ κινδὼν θὰ κτυπήσῃ
»καὶ οἱ νεκροὶ στοὺς τάρους των θὰ καταβοῦν καὶ πάλιν !.

Κ' ἐπαύσε πλέον τὸ πουλί τῆ θλιθερῆ φωνή του
κ' ἐπέτιξε περίλυπο στὸ νεκρικό κλαδί του !.

N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τιμὴ

ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Δι' ἕκαστον μικρὸν στίχον λεπτὰ 15.